

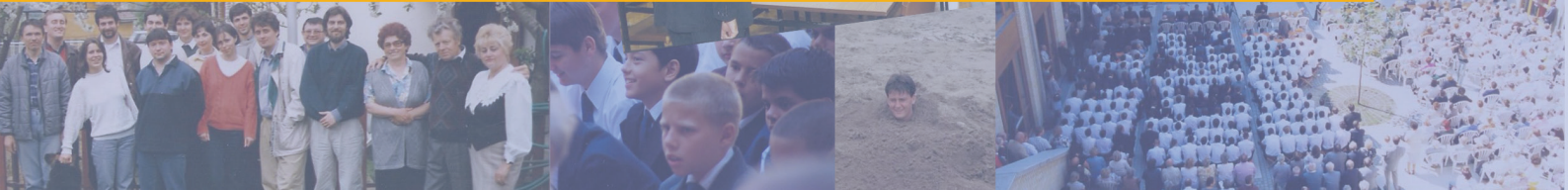
2016. szeptember-október – XIV. évfolyam 7-8. szám

A szegedi piaristák lapja

PIAR FUTÁR

NEGYEDSZÁZADUNK

**SEMMIT SEM ADTÁL
KRISZTUSNAK,
HA EGÉSZ SZÍVEDET
NEM ADTAD AZ ÚRNAK.**

Kalazancius
KALAZANCIUS

**A PISZTÁCIA KIFOGYOTT,
CSOKOLÁDÉ NEM IS VOLT**

TUDTA?

A piarista iskola **25 éve**
újra jelen van a szegedi oktatásban.

SZEGEDI PIARISTÁK
1720 - 1991 - 2016

A SZEPIPRESS jelenti

Az őszi szünet október 29-én (szombat) kezdődik. Az utána következő első tanítási nap: november 7. (hétfő).

Iskolánk szalagavató bálját november 19-én (szombat) tartjuk. November 18-án (péntek) szalagmegáldó misén vehetünk részt.

November 24-én (csütörtök) délután a patrocíniumhoz kapcsolódó ünnepségsorozat keretén belül irodalmi csapatversenyt rendezünk. A részletekért érdeklődj magyartanárodnál!

November 26-én (szombat) lesz diák-színpadunk első előadása, amelynek során Keserű György tanár úr rendezésében láthatjuk Molière A szerelem mint orvos c. darabját.

Labdarúgó házi bajnokság időpontjai: I. forduló (november 8., kedd), II. forduló (november 15., kedd), III. forduló (november 22., kedd).

November 11-én (péntek) délután az iskola tanárai fogadóórát tartanak, amelyre idén is a titkárságon keresztül lehet jelentkezni.

Isten mindig szurkol nekünk

Előhang egy új tanévhez

Anégyszáz éves jubileumát ünneplő piarista rend szegedi jelenléte huszonöt éve lett újra élő, és ebben a negyed században egyre gazdagodó valóságban kezdtük új tanévünket.

Négyszáz és huszonöt. Ezek a jubileumok annak tanúi, hogy mindig akadnak újra és újra olyanok, akik hisznek Kalazancius álmában. Egy világot formáló álomban, hogy a neveléssel lehet az életet hirdetni az értelmes jövőre vágyó gyermekeknek és fiataloknak, és ezzel a hivatással élhetővé lehet alakítani a világot.

Mire hív minket ez a mögöttünk lévő negyed század? Fedezzük fel az előttünk járó tanítók és diákok emléknymait. Honnan jöttünk, milyen kincseket kaptunk, mit kell továbbvinnünk. Ez az örökség, ez a kötődés felelősséget ad – magunkért és a közösségért.

És te? Mire készülsz? Mi az álmod? Miért küzdesz? Mi mellett kötelezed el magad?

Merj elköteleződni a küzdelem mellett. Te egyéniben, és mi együtt, mint csapat. Akarj

alakulni, és akarjunk együtt alakulni, egymást alakítani. Akarjunk hatni egymásra, és akarjunk az élet nyomait hagyni közösségünkön.

Ha rálelsz álmodra, és küzdesz a megvalósításáért, és ha mindezt közösségekben tesszük,

az világot formáló erővel bír. Tudunk egy olyan világot építeni, ahol jó élni, ahol jó egymáshoz kapcsolódni, amit értékeink megosztása és a gyengék felkarolása életet. Tudunk egy olyan világot építeni, amelyben meglátjuk az egymásban levő jót, és segítjük kibontakozni.

Ebben az ünnepi tanévben erre hívlak benneteket, Te és mi együtt a szegedi piarista közösségben kapcsolódjunk Kalazanciushoz, formáljuk vele együtt a világot, merjünk az ő nyomán életet adni.

Ideje ráhangolódni az évre, az életre... és közben sose felejtjük el: Isten mindig szurkol nekünk.

Jusztinné Nedelkovics Aliz
igazgató

„... képesek vagytok egy másféle világ építésére.”

(Pedro Aguado SP, generális atya)

Piarista időszámítás

Szeged Szabad Királyi Város a török alóli fel-szabadulást után – a kiváltásai megerősítését (1719. május 21. követően) – egyik első lépéseként a piarista renddel kötött szerződést augusztus 5-én. III. Károly király 1720. február 27-én hagyta jóvá a szerződést és írta alá az alapítólevelet. Már ebben az évben átvette az egyetlen szegedi plébániát (akkor palánki, ma belvárosi) az ide érkező három piarista: Pál, Domján és Orbán atya. Még az ideiglenes iskolaépületet is nehezen tudta biztosítani a városvezetés: a tanítás csak egy évvel később, 1721 októberében indult el két osztállyal, 110 tanulóval. A szegedi piarista oktatás kezdé-

tének 295. évfordulója így épp idénre esik.

A kegyesrendiek vezetése alatt álló Szegedi Városi Róm. Kat. Dugonics András Gimnáziumot 1948-ban államosították, csak egy piarista szerzetes, Kovács Mihály hit-tanár maradt a tan-testületben. 1949-ben jogutód nélkül

Kovács Mihály SP az újraindulás leglelkesebb kezdeményezője

megszüntették az évszázados múltú visszatekintő intézményt. Egy évre rá pedig egy éjjel teherautókon elhurcolták a szerzeteseket. 230 év után eltűntek a piaristák Szegedről.

1991. augusztus 25-én, Kalazancius ünnepén ismét

Veni Sanctéra gyűltek össze a Piarista Rend Magyar Tartománya által újraalapított iskola növendékei és tanárai, valamint a támogatók, egykori öregdiákok a felsővárosi templomban.

Az újralapítás 25. évfordulójára emlékezünk a mostani tanévben. Ez a 254. tanév a szegedi piarista iskolában. Az alapítás óta 296 év telt el.

Károlyi Attila
igazgatóhelyettes

(a PiFu 2012 szeptemberi számában megjelent cikk aktualizált változata)

IMPRESSZIÓ PIÁR FUTÁR A szegedi piaristák lapja – Megjelenik egy tanévben négyszer – Lapengedély száma: 2.2.4/1513/2003. – KIADÓ Dugonics András Piarista Gimnázium a Dugonics András Alapítvány támogatásával. Számlaszám: 10402805-28012423-00000000 – FELELŐS KIADÓ Jusztinné Nedelkovics Aliz – SZERKESZTŐ Boldog Zoltán – NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS Férc Szemes Áron – SZERKESZTŐSÉG 6724 Szeged, Bálint Sándor u. 14., Tel: 62/549-090, Elektronikus levélcím: piarfutar@szepi.hu – NYOMÁS Innovariant Nyomdaipari Kft. 6750 Algyő, Ipartelep 4. – Kizárólag belső terjesztésre.

Szegedi piarista iskola: huszonöt éve kezdtük újra

Negyvenhárom évnyi kényszerűszünet után 1991-ben indult újra a szegedi Dugonics András Piarista Gimnázium.

Az azóta eltelt huszonöt esztendő történelmi mércével is mérhető idő. Magyarországon és a nagyvilágban is rengeteg fontos dolog történt az elmúlt negyedszázad alatt.

A közvetlenül a rendszerváltás után a Rend vezetése – meghallva az idők szavát – fontos lépésre szánta el magát. Újraindította a régi rendházakat és iskolákat, kilépve ezzel a majd fél évszázados karanténból, amelybe a kommunista korszak szorította be. Ezt csak úgy lehetett megvalósítani, ha a szerzetes tanárok mellé nagyszámú világi munkatársat is felvesznek az új intézményekbe.

A gyakorlatban azonban nagyon sok nehézséggel kellett megküzdenünk. Maga a rend a 40 évi kényszerű bezártság után nem volt, nem lehetett kellőképpen felkészülve egy ilyen nyitásra. Maguk a szerzetesek is nehéz szívvel indultak el a régi-új „missziókba”: Mosonmagyaróvárra, Gödre, Nagykanizsára, Vácra, Szegedre, Sátoraljaújhelyre, hogy 200 évvel korábbi elődeikhez hasonlóan rendházat, iskolát hozzanak létre a kommunizmus által letarolt Ma-

gyarországon.

Többen megkérdőjelezték, van-e ekkora szellemi-emberi tartalék a rendben, hogy ezt megtegye. Más rendek óvatosabbak voltak.

Az elmúlt 25 esztendő – legalábbis Szegeden – bebizonyította, hogy helyes dolog volt a régi iskolák újraindítása.

Az újakezdés

Kovács Mihály SP felsővárosi plébános az újraindítás egyik kezdeményezője volt. Miska bácsi személyében kapcsolódik össze a múlt, a jelen és a jövő, hiszen az 1948-as utolsó Te Deumon és az 1991-es Veni Sanctén is jelen volt, sőt az első két esztendőben még tanította is a diákokat. Miska bácsinak történelmi szerepe van az iskola újraindításban, a piarista szellemiség ismételt meggyökeresítésében. Emberszeretete, csöndes humora, mély hite, a diákok és a tanárok iránti alázata, örökké belénk vésődött, akik ismerhettük és szerethettük őt.

A rendszerváltás következtében beköszöntött szabadság – amely az oktatásban és az iskolaalapításban is éreztette hatását – tette lehetővé az újraindulást. Kortársaink közül nagyon sokan cégek alapításába vagy a politika kemény fájába vágják a fejszájukat, s ma részvénytársaságok vezetői vagy minisztériumok államtitkárai lettek. Mi néhányan azonban iskolában gondolkodtunk.

Jelenits István tartományfőnök úr Kakuszi Béla Pétert igazgatónak és Futó Bélát SP helyettesnek kérte fel, hogy Fodor Gáborral és Angyal Lászlóval mint főállású tanárokkal indítsák újra a szegedi iskolát. Óraadóként Lajos István és Bereczky András is velünk volt az első év óta. Akárcsak Pelle Pali bácsi, aki latint és ógörögöt tanított. Ebben az évben ünnepli 100. születésnapját. Isten éltesse!

Csatlakozók

Az 1993-as esztendőben csatlakozott hozzánk az a derékhad, amely mind a mai napig meghatározza intézményünk arculatát. Ekkor jött

Az újraindulás kronológiája

1985 Kovács Mihály piarista atya lett a felsővárosi plébános.

1989. április 19. A rendtartomány konzisztórium tárgyalta a Gyulay Endre püspök úr szorgalmazta témát, a piaristák szegedi újratepedésének lehetőségét.

1989. szeptember 9. A felsővárosi plébánián megalakult a Keresztény Értelmiségiek Szövetségének (KÉSZ) szegedi szervezete. Novemberben a KÉSZ képviselői a felsővárosi plébánián találkoztak Raffay Ernő és Király Zoltán országgyűlési képviselőkkel (MDF), akiket arra kértek őket, hogy képviseljék városi ingatlan adását a piarista iskolaépület számára.

1989. december 28. A KÉSZ kezdeményezésére a szegedi pártok tanácskoztak az iskolaügyről, a keresztény emberek jövő iránti elvárásairól. A pártok az 1990. évi választásra készülő egyetértettek a piarista gimnázium és az iskolánövérk iskolájának újraindulásáról.

1990. február 3. Jelenits István SP Szegeden tartott előadásán a KÉSZ elnöke, dr. Zombori István nyílt felszólalással kérte a piarista iskola újraalapítását.

1990. szeptember A szegedi piarista közösségbe érkezik Scultéty Kálmán és Havas József atya.

1990. november 25. Hivatalosan újraalakult a szegedi rendház. Házfőnök Kovács Mihály SP lett.

1990. december 19. Az újraalapítás terveit bemutató Havas József atyát és a küldöttséget első tárgyalása volt dr. Lippai Pál polgármesterrel.

1991. január 23. Ingyen telket ajánlott az iskolaépítéshez az önkormányzat.

1991. március 3. Kakuszi Péter és Fodor Gábor tárgyalt Jelenits tartományfőnök úrral. Harminchatoldalas tervezetet készítették az iskola beindításáról és működéséről.

1991. március 27. Dr. Szilvási László tanácsos az önkormányzat közgyűlésén elérte, hogy a városvezetés tárgyalja a szeptemberi iskolakezdet.

1991. április 10. Az önkormányzat bizottsági ülésen tárgyalta és jóváhagyta az iskolakezdet.

1991. április 16. Szeged város közgyűlése elfogadta a dr. Lippai Pál polgármester és Kovács Mihály házfőnök által aláírt megállapodás-tervezetet.

1991. április 20. Jelenits István tartományfőnök úr Szegedre érkezett Mészáros Gábor SP és dr. Perendy László SP asszisztensek kíséretében. A konzisztóriumon dr. Benyik György főiskolai tanár, dr. Zombori István a Keresztény Értelmiségiek Szövetségének elnöke, Seidl Ambrus káplán, Kakuszi Péter felkért igazgató és Fodor Gábor tanár vettek részt. Az iskola indulásáról született döntés. Igazgatóhelyettes Futó Béla SP lesz.

1991. június 30. Az 1990-1991-es tanév végén a Munkácsy utca 9. számú épületből, a minorita rendházból kiköltözött a Kiss Ferenc Erdészeti Szakközépiskola Kollégiuma.

1991. június A tanári kar négy főállású tagja – Kakuszi Péter, Fodor Gábor, Angyal László, Futó Béla SP – megkezdte a munkát.

1991 nyara Az iskola és a kollégium helyiségeinek kialakítása folyt a Munkácsy utca épületben.

1991. augusztus 25. Az újraindult iskola első évfolyamán két osztályban hetven fiú kezdte meg középiskolai tanulmányait. A nevelőtestület óraadókkal 12-13 fős. A Veni Sancte főcelebránsa Gyulay Endre püspök atya volt. A szentmisén beszédet mondott Jelenits István tartományfőnök, Kovács Mihály házfőnök, Kakuszi Péter igazgató, Futó Béla SP igazgatóhelyettes és dr. Huszka László öregdiák.

1992 Huszonöt fős egyetemi (Sik Sándor) kollégiumot alapított a piarista rendtartomány a Lechner téri Tábi-hagyaték révén.

1992 nyara Négytantermes konténerépület készült (Maros utca). Szegedre érkezett Sárközi Sándor SP.

1993. július 16. A rendi és a városi vezetés megállapodott, hogy Szeged további négy konténerterem építését vállalja. (A régi gimnáziumépület nem adható vissza, egyetemi használatra szükséges.)

1993 nyara A szegedi ház tagja lett Szegheő József SP és Urbán József SP. Szeptembertől a nevelőtestületben már három szerzetes és húsz világi tanár dolgozik.

1994. május 4. 840 millió forint értékben határozta meg az ún. Vegyes Bizottság a volt piarista gimnázium épülete utáni kárpótlást. (Három részletben, három évben fogják folyósítani, az új iskola építésének költségére.)

1995. szeptember Elkezdődött a hatosztályos gimnáziumi képzés.

1995 ősze Habsburg Ottó látogatott a gimnáziumba, a Munkácsy utcai épületben járt.

1995. december Az egykori donátor utóadaként Szeged város a Franciaögyön 2,7 hektáros telket adományozott a piarista rendtartománynak új iskolaépület számára.

1996. május 31. – június 1. A piarista iskola a szegedi fennállás 275. évfordulóját ünnepelte. A szegedi nevelés megkezdésének jubileuma tiszteletére A piaristák Szegeden című kiállítást készített a Móra Ferenc Múzeum történeti osztálya a Fekete-házban. Június 1-jén Paskai László bíboros, esztergom-budapesti érsek mutatott be szentmisét, amelyen Gyulay Endre szeged-csanádi püspök mondott szentbeszédet. A szertartás végén Dankó László kalocsai érsek megáldotta az új iskola alapkövét. Ezt követően tizenegy órától a Szegedi Nemzeti Színházban volt az ünnepi megemlékezés.

1996 ősze José Maria Balcells, a piarista rend általános főnöke vizitációt tartott Szegeden.

1997. október 5. Az első piarista iskola megnyitásának negyvenedik jubileumán tartottuk a gimnázium-újrókusi épületének alapkövetelét. Jelenits István SP mondott beszédet, majd Kállay Emil tartományfőnök tette le az alapkövet. Az ünnepségen Szalay István polgármester is jelen volt.

1998. június 2. Urbán József atyát nevezte ki Kállay Emil tartományfőnök a gimnázium új igazgatójának.

1999. augusztus 25. Kalazanci Szent József ünnepén szentelték meg és adták át az új iskolaépületet. Az eseményen részt vett Orbán Viktor miniszterelnök és Paskai László bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek, Jose Maria Balcells generális atya, Gyulay Endre püspök és Kállay Emil provinciális. A szegedi piarista iskola közössége az új épületben kezdte meg kétszázharminchetedik tanévét.

2000. Az iskola melletti templomépítés munkálatai megkezdődtek, az építés összegét a szeged-csanádi püspök biztosította.

2001. június 17. A spanyol piarista vértanúk tiszteletére szentelte föl a templomépületet Gyulay Endre szeged-csanádi püspök. A piarista templom a szeged-rókusi plébánia területéhez tartozik, a templomigazgató piarista atya lesz.

Károlyi Attila igazgatóhelyettes összeállítása

Urbán József, Szegheő József, Károlyi Attila, Tóth Ákos, Bán Sándor, Rácz László, Terenyi Erika és Győri Ferenc.

Azt hittük, csak egy-két esztendőre lesz szükségünk, s újra a régi fényében fog pompázni az iskola. Ez természetesen hiú ábránd volt. Mások voltak az igények és a lehetőségek is mások voltak, így más iskolát kellett, lehetett teremtenünk, mint amilyen a régi vagy amilyen a kecskeméti volt. Sok nehézséggel kellett szembenézni. Közülük a két legnehezebb: a megfelelő épület és a stabil tanári kar hiánya. A Gondviselés és a türelmes várakozás mindkettőre meghozta az ideális megoldást.

Az első évtized

Az 90-es évekre mint hőskorra emlékezhetünk vissza.

Az első években 3 helyen is tanítottunk: a minorita kolostorban, a Maros utcai „barakk”-ban, valamint a „descholarizációs zsilip”-nek hívott, iskolának nehezen nevezhető, de azért nagyon is szerethető kis festett utcai házikóban. Az utóbbi terminus technicus Urbán József kolléga latinus műveltségét és nyelvújító leleményességét dicséri. A későbbi tartományfőnök és jelenlegi római generális asziszistens egy BMX kerékpárral rőtta a zezugos felsővárosi utcákat, nem kis szenzációt okozva, hisz reverendában és cingulussal a derekán tette mindezt. Így sohasem késett el az óráiról.

A hét szűk esztendő azonban nyolcra sikeredett, hiszen korábbi reményeinkkel ellentétben csak 1999-ben költöztünk új otthonunkba.

Szeged városától kaptuk a franciaögyi telket, amelyre az államtól kapott kárpótlási pénzből felépíthettük a régió legszebb és

legmodernebb iskoláját. A terveket egy pesti öregdiák, Golda János készítette, aki Ybl-díjat kapott ezért a kiváló munkájáért. A tanári karral több alkalommal is beszélgettek, minden részletről kikérték a véleményünket. Ebben az értelemben közös alkotásnak is nevezhető az új létesítmény.

Az épület felavatását és szentelését többek között olyan köz- és egyházi méltóságok végezték el, mint Orbán Viktor miniszterelnök és Jose Maria Balcells piarista generális.

Ez a régen várt nap 1999. augusztus 25-én volt. Új időszámítás vette kezdetét.

A 2000-es évek

Két esztendő múlva Gyulai Endre püspök úr segítségével elkészült a templom, amely hamarosan harangot, padokat és szépen felújított orgonát is kapott. A templom faragványait, festményeit Csobán András festőművész, iskolánk rajztanára készítette.

Az új évezred új kihívások elé állított bennünket. Már korábban elindultak a hatévnyolcos osztályok – elsőként Zsova Tamás osztályfőnöksége alatt –, majd a sportosztályokkal bővült a kínálatunk. 2013 őszétől pedig már diáklányok is koptatják a még mindig nagyon is újszerű iskolapadokat.

Negyedszázad nagy idő egy ember életében, a piarista rend történetében csak egy kis epizód. Szeged legrégebbi iskolájának újkori története azt mutatja, hogy a calazanciusi nevelési eszmény a modern kor követelményei szerint is megvalósítható, és sikeresen lehet a pietas et litterae szellemében élni és dolgozni.

Angyal László

Bringa, kenu, túrabakancs

BARLANG, MECSEXTRÉM, CHILIS BAB – A 8. A NYÁRI KALANDJAI

Izgatottan ültünk fel hajnalban az Abaliget felé induló buszra. Az odavezető út látványos szerpentíneken és dimbesdombos tájakon vezetett át. Még a nagy meleg előtt „belaktuk” szállásunkat: az Abaligeti Általános Iskolát. A nap többi részét a strandon töltöttük, ahol a félénkebbek pancsolhattak, a bátrabbak a tégről ugrálva vicces figurákat mutathattak be. Az esti menü chilis bab volt Keszeli módra.

Másnap sajnos esőre ébredtünk, de az Abaligeti Cseppkőbarlangban nem esik az eső. Nagy élmény volt sokunk számára az érdekes idegenvezetés és a lenyűgöző barlang, pl. az „Óriások eldobált könyvei” nevű képződmény. A kacsaringós barlangi patak végig követte utunkat. A délutánt a rossz idő miatt beszélgetéssel és filmnézéssel töltöttük.

Reggeli után bakancsot húzva neki-vágtunk a túrának Abaliget és Orfű között. Az előző napi csúszóssá vált hegyi túraútvonalak sok vicces és kalandos epizódot teremtettek. Voltak, akik a magaslatról nadrágjukat nem kímélve csúszással értek be a célba. A fáradalmakat és a kalandokat az orfűi Aquaparkban pihentük ki. Majd busszal tértünk vissza a szállásunkra.

Izgatottan vártuk a Mecsextrém Park bobb pályáját és a kalandpark kihívásait. Boldogan vettük tudomásul, hogy a bobot korlátlanul használhattuk.

Az utolsó napon letörtek voltunk, hogy eltelt ez a pár kellemes nap, és indulás haza.

Jó volt az iskola kötöttségei nélkül lazulni a haverokkal, osztálytársakkal. Köszönjük Bereczky András tanár úr páratlan vicceit és türelmét. Külön köszönet Keszeli Sándornak a szervezésért, a gondoskodásért és a finom vacsoráért. Várjuk a jövő nyári találkozást.

Muhari Márton Manó, 8. A

EGY TÚRA, HÁROM DEFEKT – KÉT KERÉKEN A 10. C

Augusztus elsején reggel összefutott az akkori 9. C osztály egy biciklitúrára, amelyre Zsóka névvel és Orosz Gábor tanár úrral indultunk. Carmen, Dominik, Gyuri, Levente, Alex, Martin (Totya) és én

vettünk részt a kiruccanáson.

Első nap, azaz elsején reggel 8 órakor indultunk a sulis elől. Az út a zentai sportpályára vezetett. Ez úgy nagyjából 50 km volt, kellemes sebességet vettünk fel. Vicceket és logi-sztorikat meséltünk egymásnak.

Megérkezésünk után egyből indultunk a közeli strandra. Ki se fújtuk magunkat, de már a vízben voltunk. A strandon megbeszéltük, hogyan alakul az aznap este és a másnap. Miután kinapoztuk és kifürödtük magunkat, visszamentünk a szállásra. Közben napon Orosz tanár úr megcsinálta a krumplipaprikást. Mindenki nagy meglepetésére nagyon finom lett a vacsoránk. 22:00-kor fel is lőtték a pizzamánkat.

Második nap Magyarokizsára tekerünk át Szabadka helyett. Aznapra pont elég is volt a társaságnak a 60 km. Itt Orosz tanár úr megkapta a második és harmadik defektjét. Szerencsénkre találtunk egy bicikliszervizt, és a már kétszer megfoltozott gumit végre kicseréltük. A mai napig rejtély, miért lett defektes. A városban szétnéztünk, ettünk egy fagyit és egy burekot.

A harmadik reggel még elmentünk pékségbe és boltba, de nem húztuk nagyon az időt. A visszafele vezető út jóval hosszabbnak tűnt, mint odafele. Útközben volt pár dolog, ami nem nagyon tetszett Zsóka tanárnőnek, de ez már nem rontotta el a csapat kedvét. 16 óra magasságában hazaértünk Szegedre. Közben kitaláltuk, hogy legközelebb hova megyünk.

Összességében élveztük a kis kiruccanást. Tanár úr megtanulta, hogy nekünk Levivel kicsit több idő kell ahhoz, hogy kifogyjunk a hülyébbnél hülyébb történetekből és a levegőből.

Csűrös Balázs, 10. C

EJSZE, EZÉRT JÓ EGY KENUTÚRA – VÍZEN A 11. A

Az évszáró után összeszereltük az utánfutót, felpakoltuk rá a kenukat, és már vettük is az irányt Csongrád felé. Egy kedves székely bácsi – a Kuna nagypa-

pa – fuvarozott minket. Az út során rendkívül sokszor hangzott el a jellegzetes „ejsze”, amit később már mi is előszeretettel használtunk.

A kenuk és az egyéb cuccok kipakolása után egyből tábort vertünk. Erre a célra kitűnőnek ígérkeztek a parton lévő, lábakon álló házak alatti kis terek, így kímélvén meg magunkat az éjszakai vihartól. Az egyik tulajdonosa még vízhasználatot is engedélyezett nekünk. Egy páran fűrödtünk az esőben, majd egy kis lefekvés előtti básozással (két dobókockás társasjáték) ütöttük el időnket.

Reggel vízre szálltunk, és már indult is a túra. Időnként leálltunk az evezéssel egy kis nasi vagy épp a folyó közepén történő fürdés erejéig. Délben megálltunk egy bográcsos zacskósleves-összeállítás és -elfogyasztás érdekében. (Itt azért betemetett emberben sem volt hiány.) Este a Mindszenti strand mellett vertünk sátrat. Ezen a helyen van egy majomhinta, amit a magas vízszint miatt sajnos most nem tudtunk igénybe venni, ezért kénytelenek voltunk egy vastag faágról vízbe ugrálni. (Természetesen teljesen biztonságos keretek között.)

A második nap az elsőhöz hasonlóan telt el. Néha lepihentünk a kenukban. Este Algyőnél kötöttünk ki. Agyagcsúszda megépítésével is próbálkoztunk, többkevesebb sikerrel, de a hajók neveinek humoros átírása sem maradt el, amelyet ugyanezzel a csodás anyaggal hajtottunk végre. A babgulyás után filmforgatás következett, majd indultunk aludni – volt, aki a strand egyik asztalára.

Körülbelül hajnali három magasságában keltünk útra, így a vízen tudtuk megsodálni a napfelkeltét. Úgy vélem, megérte ezért felkelni. Még a délelőtti folyamán Szegedre, a Fókára értünk, és

rövid várakozás után jött a furgon, mely elvitt minket a Piárba.

A túrát Újhelyi Zsigmond tanár úr vezette, kísérőként pedig Oltványi Laci, piarista öregdiák volt jelen.

Érdeemes elmenni osztálytúrára, mert amellet, hogy a csapatot összerázzák, életre szóló élményekkel is gazdagítanak.

Szegfű András, 11. A

BICIKLITÚRA – VIHARVADÁSZATON A 11. B

A nyár folyamán Zsova Tamás tanár úr szervezésében egy háromnapos kerékpártúrán vehettünk részt az osztállyal. Sajnos csak öten voltunk az osztályfőnökön és Jutka nénin kívül, de így is nagyon jó társaságot alkottunk.

Augusztus 15-én indultunk Szegedről Kistelek irányába, útközben megálltunk Sándorfalván a Nádas-tóban fürdeni. Ópuszta-

szeren megkaptuk az első defektünket, de ezt gyorsan megoldottuk. Az első napi célpontunkhoz érve elfoglaltuk a szállást, ami a kisteleki kollégiumban volt, majd vacsoráztunk és elmentünk sétálni.

Másnap reggel korán keltünk – 7 óra-kor –, elmentünk a Sparba a reggelit és az aznapi élelmet beszerezni. Ezt követően felpakoltunk, és nekiláttunk az aznapi 50 kilométerünknek Kömpöc irányába.

Több megállással és kisebb-nagyobb szenvedéssel a nagy melegben, eljutottunk Kiskunmajsára, ahol egy nagyot fürödtünk. A napi célunk Üllés volt, ahol a megszokott szállásunk várt, és további 25 kilométer monoton tekerés. De ezt a távot is teljesítettük, és elköltöttük finom vacsoránkat, a sült szalonnát.

Augusztus 17-én reggel csak 9-kor keltünk, megint felpakoltuk a bicikliket, és nekifogtunk az utolsó napunknak, ami nem jelentett mást, mint hazamenni. Bordánynál nagy viharba keveredtünk, és a csapat egyik tagja levált Sándorfalva irányába, de a többiek kitartóan tekertek Szeged felé, ugyanis már mindenkit nagyon vártak haza. Sikeresen, sok élménnyel, 150 kilométerrel, kisebb-nagyobb kalandokkal, de mindenki házáért...

Gonda Eszter Judit, 11. B

A legnagyobb gát a lustaság

Eza hatodik év, hogy őszel kimegyünk a gátra túrázni! 2016-ban tehát Dékány tanár úr vezetésével utoljára meghódítottuk a Szeged–Algyő közötti gátat.

Szeptember 9-én indultunk a 15:33-as vonattal Rókusról. Úti célunk Algyő volt, s a már jól ismert táj. A vonatút nem tartott tovább 10-15 percnél, és utána indultunk a gát irányába. Az első években éjszaka túráztunk, de ahogy teltek az évek, mindig egyre hamarabb fogtunk neki, hogy ne késő éjjel érzünk haza. Ennek köszönhetően mindig egy „új” táj látványa kerülhetett elének. Ezek a túrák főleg a társaságról (beszélgetésekről, közös éneke-

„Az ürge a gát legveszedelmesebb ellensége! Átlyuggatja a földet, fellazítja, aztán ha jön a víz, mehetünk a templomba imádkozni.”

Pelikán József gátőr

lésekről) szólnak, de muszáj megemlítenem azokat a gyönyörű naplementéket is, me-

lyeket együtt csodálhattunk meg. Persze idén azért is különleges volt az utunk, mert

a tápai kompnál, kikötőnél találkoztunk egy számacsaláddal (sok csacsival!). Általában ezek a túrák 4-5 órásk szoktak lenni attól függően, milyen tempóban haladunk. De mi sohasem siettünk.

A gátúra számunkra nem egy kínzó, unalmas és fárasztó osztályprogram volt, hanem a közösségünket jelképező közös kirándulás. Hiszem, ilyen nagy létszámban (idén majd a fél osztály ott volt!) közösen nagyon ritkán járunk el, maximum a nyári túrákra.

Köszönöm mindenkinek, hogy együtt lehetünk!

Novák Ádám
12. A

Még egyszer, utólszor

A 12. A osztály szeptember 14-16. között Kecskeméten töltötte osztálykirándulását. Dékány tanár úron kívül Tózsér Pál kísért el minket utolsó ilyen jellegű utunkra.

Szerda reggel a 9.45-ös vonattal indultunk Kecskemétre, ahol a Piarista Gimnázium kollégiumában kaptunk szállást. Első programpontként az iskolában megtekintettük a kiválóan felszerelt Öveges-labort, valamint több tanárunk tablóképet is. (Gyakorlatilag senki sem öregedett!) Ezután városnéző sétára indultunk osztályfőnökünk vezetésével. Megnéztük a Cifrapalotát, ami egy gyönyörű szecessziós épület, és több kiállítótér is van benne. Este a helyi plázában – a Malomban – elmentünk moziba: a *Sully – Csoda a Hudson folyón* című filmet néztük meg. Nagyon szép történet, mindenkinek szívből ajánlom.

Csütörtök délelőtt a Mercedes-gyárban voltunk gyárlátogatáson, ami szerintem mindenkinek tetszett. Körbevezettek minket az egész területen, megfigyelhettük, hogyan válik egy egyszerű fémlemezből mestermű. Sajnos tesztvezetésre nem volt lehetőség, sőt: a szigorú előírások miatt még csak meg sem lehetett érinteni az autókat. A délelőtt további részében egy hangszerkiállítást néztünk meg, amit az osztály nagyon élvezett, mert az egzotikus hangszereket – a köcsögdudától a havasi kürtig – ki lehetett próbálni. Ebéd után a kecskeméti fürdőben voltunk, ahol hamar kinéztük magunknak a termálvizes medencét. Itt sztorizgattunk, valamint Tózsér tanár úr itt mérte fel, ki alkalmas az énekkarra. Az, hogy mindenkinek énekelnie kellett, nagyon jó hangulatot teremtett, nagyon sokat nevtünk magunkon és egymáson. A fürdő után volt egy kis esti kimenő. Ezt követően összemértük

futballtudásunkat a kecskeméti kollégistákkal. Kiváló, villanyfényes meccset játszottunk velük, noha 4-2-re kaptunk. Mentségünkre szóljon, hogy nagyon keveseknél volt tesiccucc.

Pénteken, az utolsó nap reggelije után megint a mozi felé vettük az irányt, ahol először betekintheztünk a „szinfalak mögé”. Kiderült, hogyan néz ki egy mozi gépháza, hallhattunk sok érdekes információt, majd utána megnéztünk még egy filmet. A mozi után megebédeltünk, majd hazafelé vettük az irányt.

Azt gondolom, hogy a sok program, a társaság, az jó idő, a szervezés mind-mind

elindultunk a Terror Háza Múzeum felé. Ez az esemény mindenkiben mély nyomot hagyott. Pár fénykép után megindultunk óbudai szállásunkra, kicsit szusszantunk, majd tettünk egy nagy sétát a Duna-parton. A szállásra visszaérve elfogyasztottuk a reggelinket, majd mindenki szobájába vonult.

A második napon reggelizés után egyből elindultunk a következő állomás felé, ami a Parlament volt. Kis mókázás és várakozás után bejutottunk az Országházba. Idegenvezetés mellett megtudhattunk minden érdekességet az intézményről, az egyedülálló fűtéstől a szivartartóig. Ezek után egy kis fizikai táplálékot is magunkhoz vettünk gyros formájában, majd újult erővel megindultunk a Budai Vár felé. Ott megnéztük a leghíresebb dolgokat, majd szabad program keretében lejátszottunk pár felhőtlen römipartit a hús fák árnyékában. Vacsora után fakultatív programként esti túrára lehetett menni Csizmadia Zsolt tanár úrral, ahol a résztvevők megtekinthették Budapest éjszakai fényeit. Hazaérkezés után mindenki álmra hajtotta fejét.

Az utolsó napon a reggeli után mindenki menetkész volt, és elérkeztünk az utolsó programunkhoz: a Modigliani-kiállításra. A Nemzeti Galériában történt látogatáson főként a művész szobraival és portrémunkáival ismerkedhettünk meg. A nagyon különleges kiállítás mindenkiben hagyott egy apró, kedves nyomot.

Összességében a kirándulás nagyon közösségi volt, szinte mindenki szót váltott mindenkivel, nem voltak „klikkesedések”. Bátran állíthatom, hogy méltó volt az utolsó osztálykirándulás a legjobb osztálykirándulás címre is.

Urbán Balázs, 12. C

hozzájárultak ahhoz, hogy méltón gondoljunk vissza az utolsó osztálykirándulásunkra. Köszönjük szépen a szervezést Dékány tanár úrnak, valamint a kísérést Tózsér tanár úrnak!

Nagy Csongor 12. A

Szerda reggel már mindenki izgatottan várta az indulást a vasútállomáson. Mikor felszálltunk a vonatra, megkezdődött az utolsó osztálykirándulásunk.

Amint megérkeztünk a Nyugati Pályaudvarra, a Pokemon GO segítségével

Torony a város felett

A Zöldár 2016-os programja volt a történelem-földrajzos tehergyakorlat (12. A osztályos érdeklődőkkel), a szegedi Telefontornyot tekintettük meg. Házigazdánk mesélt az építkezésről, a magas épület, a modern telefonközpont

technikai és technológiai feltevéleiről, a takarékos gazdálkodásról, a 21. századi kommunikációról és a virtuális valóság mai és közeljövőben lehetséges alkalmazásáról.

KA

Méltó jutalom

Az elmúlt tanévben a Cultura Nostra történelmi vetélkedőn vettem részt Tóth Zsanett és Tapodi Krisztián társaságában, csapatunk az 5. helyen végzett. A jutalmunk többek között az volt, hogy nyáron egy egyhetes kiránduláson vehettünk részt a Pannonhalma–Bábolna–Tihany útvonalon. Ezt mutatom be most.

Július 4-én kora délután indultunk Szegedről Károlyi Attila tanár úrral. Mivel csak este kellett Pannonhalmára érniük, útközben még megálltunk székesfehérvári nevezetességeket megcsodálni. Pannonhalmára kicsit megkésve, de sikeresen megérkeztünk, ott hideg vacsora várt minket. Utána egy zárólag nekünk rendezett koncertet hallgattunk meg a bazilikában. Nem volt túl hosszú, úgyhogy szerintem mindnyájan élveztek. Az este egy része rövid sétával telt az apátság körül.

Másnap körbevezettek minket a monostorban. Megnézhettük a könyvtárat, a bazilikát, az apátsági múzeumot és természetesen az apátsági pincészet sem maradhatott ki, ahol finomabbnál finomabb borokat kóstoltunk. Ezen kívül egy bencés szerzetes tartott nekünk érdekes előadást a levéltárról. Este pedig egy jó hangulatú beszélgetésben volt részünk Várszegi Asztrik bencés főapáttal.

Szerda reggel Zsani és Krisztián visszaindult Szegedre a PIPACS képzésükre, úgyhogy a hét további részében tanár úr és én tartottuk a „frontot”. Aznap megnéztük az arborétumot, majd külön busszal továbbmentünk a Bábolnai Ménesbirtokra. Itt már sokkal lazább volt a program és a hangulat is. Tartottak nekünk egy lovasbemutatót, kocsikázhattunk, a lovaglást is kipróbálhattuk. Az esték többnyire meccsnézéssel teltek, illetve beszélgetésekkel. Itt másfél napot töltöttünk.

Csütörtökön délután indultunk Tihanyba, ahol a zárandokszállást foglaltuk el. Körbevezettek minket az apátságban, majd a templomban, majd szabad program következett, amit a legtöbben strandolásra használtak fel.

Másnap elmentünk a herendi porcelánmanufaktúrába, ahol nemcsak megnézhettük a készítés folyamatát, hanem mi is gyártottunk porcelánt. Délután már csak egy programunk volt: találkozás a tihanyi perjel apáttal. Szombat reggel indultunk hazafelé.

Nagyon kellemes volt ez az egy hét. Főleg, hogy hasonló érdeklődésű emberekkel barátkozhattam, akikkel megismerhettük egymást. Hazafelé arra gondoltam, szívesen indulnék a következő Cultura Nostrán, de ez most az érettségi éve miatt megvalósíthatatlan. A lehetőséget meghagyom tehát a következő generációnak.

Aleksza János 12. B

Terepgyakorlatok

Anyári buszos és gyalogtúra (június 23-26.) egyben terepgyakorlat volt. Czárán Gyulára (†1906) emlékezünk.

Ő a „a magyar turizmus atyja”, útéptő és barlangkutató szakember. Az általa feltárt (Zichy-, Nagy Magyar-, a mezíadi Czárán-) barlangokban jártunk.

Múltidőző a száz éve épült turistaház romjainak megtekintése. Akkor született úri sportként a természetjárás. Jelenismert, hogy amit száz éve terveztek a Réviszorosban, azt most is átéljük, még most is zömében magyar túrázókkal találkoztunk ott. A földrajzos-történész terepgyakorlat része az időutazás: a neoreneszánsz Wenckheim-kastély parkjában (Szabadkigyós) piknikezés, a Csonka torony (Nagyszalonta) lépcsőit kopatva elgondolkodni azon, hogy e kövek hatására hogyan születetett Arany János Toldija; a nagyváradi korzón a forgatagot szemlélve vagy csucsai Boncza-kastélynál a vonatot hallgatva felidézni Ady Endre életét, mit látott, mit írt a verseiben a szerelemről vagy a román támadás elől menekülőkről.

Hat diákkal (10. B és 11. A osztályosok) vendégházat béreltünk Rév faluban (Románia), a Királyhágó előtt. Könnyű, bakancsos gyalogtúrával bükkös erdőn át jutottunk fel a Révi-szoros mindkét gerincére, a hegyi rétekre. A horizont kitarult, kinyílt a táj színeivel, sziklák csipkéivel (Két-Püspök-sziklája), az alattunk tárulkozó mélység izgalmaival. Voltunk a földalatti világban is, könnyen járható, kiépített cseppkőbarlangokban. A Nagy Magyarbarlang (Sonkolyosi-szoros) hatalmas szájával nyügz le, kis csoportunk önállóan járta be a Zichy-barlangot, a Czáránban (Meziad) is játszódhatott volna A Gyűrűk Ura filmbéli törpbirodalmán való átkelése, a sötét, félelmetes mélység bemutatása. Találkoztunk vadsággal és pusztítással a Jád folyó völgyében. Nem tudtunk 15 km/óra sebességgel haladni a busszal, majd szembesültünk azzal, hogy a természet ereje mekkora, az előző esti vihar elvitte az aszfaltutat is.

Kalandtúra, mert a táj beszélt, történeteket mondott, a természet magába szívta az emberi múltat, átértük, hogy Csapat vagyunk, építjük az utat.

Atanév első terepgyakorlatát a Hegyi Bánságban tartottuk szeptember 23-24-én. A 225 éve született Maderspach Károlyra emlékeztünk, bejártuk az ipari központokat.

Maderspach Károly személyére a felesége révén találtunk. Maderspach Ká-

rolyné az 1848-49-es szabadságharc utáni elrettentő megszegyenítés (nyilvános megvesszőzés) áldozata volt, nyílt magyar érzelmű, aki a temesvári vereség után menekülő Bemet és tisztjeit Ruszkabányán vendégül látta. Férje felaláló, hídmérnök (a Lánchíd építésére a legjobb hazai tervet ő készítette), gyár és bányatársaság társtulajdonosa. Vállalkozásnak bányavidékei, gyárai, erdői voltak, 4000 munkást foglalkoztattak, a román bánsági ezred területén vashidakat épített, a szabadságharc alatt Bem hadseregét ellátó legnagyobb fegyvergyár üzemeltetője.

Maderspach ágyúval agyonlőtte magát, amikor feleségét megalázták. Személye kitűnő példa arra, hogy a térség bánya- és gyáriparttörténetét ne csak végiggondoljuk, hanem a megőrzött romokat, rozsdát és műemlékeket a saját szemünkkel megtekintsük.

Tirolai bányászcsalád három évszázados történetébe kóstoltunk bele, nagyság és szomorúság íze keveredett. Koszorúztunk Ruszkabányán a névtelen sírnál, az emlékműnél, amelyen most a világháborúban meghaltak neve olvasható. Láttuk a hegyoldalt, ahol a fegyvergyár volt, és eldördült az a mozsár. Elmentünk Ruszkicára, a márványbánya bejárata elé. Resibányán a mozdonyparkban fényképezgettünk, átmentünk Krassón, Aninán. A Bigérit a legszebb vízesések közé sorolják... Kettő és fél szobában, évszázados, mára elhagyott paplakban aludtunk a Bánság legjelentősebb búcsúhelyén, a csiklovai kegytemplom mellett, fenn a kősziklán. Másnap Oravicabányán a család sírját kerestük fel, a feltételezett szülői házat, azt a színházat, amelyet egyik aranybányájának egyévi jövedelméből építettek, megálltunk a bányakapitányság előtt.

Olyan tájon voltunk, ahol elvéve van magyar szó, egykor németajkú volt, vagy cseh és horvát. Valamikor rettentő gazdag polgárok lakták, ma látni kell, mert elmorzsolja a házakat az idő. Indulás előtt a Néra-szurdokba mentünk el, a Bég folyó mellett olyan kék színű vizeket fotóztunk, amelyek csak a világtengerek napos oldalán láthatók. A természet kincse a Bég szemé (tó) és a Beusnica-vízesés. A bátrabbak néhány római alagúton is átkeltek.

A 7. Garabonciás túra kiemelkedő helyszíne és újabb túra ösztönzője a Dél-Bánság. A földrajzos-történész terepgyakorlatok Tózsér Pál és Károlyi Attila tanárurak kalauzolásával zajlottak.

Károlyi Attila

Két hét Lengyelország

Idén ismét megrendezték az Ifjúsági Világtalálkozót, és 2011 után most tért vissza az esemény az öreg kontinensre. Mivel a közeli Lengyelország adott otthont az IVT-nek, így szép számú magyar fiatal indult útnak lengyel barátainkhoz.

Az iskolánkból tizenhatan vettek részt a rendezvényen előbb Bolszewóban, majd Krakkóban. Az ott eltöltött két hét mindannyiunk számára élményekkel és tapasztalatokkal volt tele.

Utazás a Balti-tengerig

Július 19-én délután négykor indultunk az iskola mellől, majd Kecskeméten, Budapesten és Mosonmagyaróváron csatlakozott hozzánk a többi piarista diák és tanár. Az elsődleges úti célunk az Észak-Lengyelországban található Bolszewo nevű kisváros, ahol a külön piaristáknak tartott előtalálkozón vettünk részt. Erre a „mini mítingre” mexikóiak, chileiek, amerikaiak, lengyelek, dominikaiak, argentinok és magyarok érkeztek.

Az utunk Felvidéken és Csehországon keresztül vezetett, amit 24 órára terveztünk, mivel a „végállomásunk” Szegegtől több mint 1000 km-re volt. Az utazás jó hangulatban telt, egészen hajnali 2-3-ig. Akkor már szinte mindenki aludt. Az egynaposra tervezett utat 22 és fél óra alatt teljesítettük, és Gdynia városa felé vettünk az irányt, a tengerpartra. Bár a fürdőnadrágok nem kerültek elő, de pár merész vállalkozó belement a Balti-tengerbe. A hosszú kimenőnk után folytattuk utunkat a közeli Bolszewóba. Nagyjából este hatra értünk oda, ahol egyből kiosztották minket családokhoz.

Lengyel családoknál

Egy családhoz nagyjából 4-5-en kerültek, de olyanokhoz, ahol legalább már ugyanennyi gyerek van. Arrafelé természe-

tes, hogy egy család akár 7-8 főből áll. Ahová jómagam és három osztálytársam került, egy nagyon kedves és igen jól főző familia volt.

Amikor este hétre odaértünk, az asztal szó szerint roskadozott a finomabbnál finomabb lengyel specialitások és egyéb kontinentális fogások alatt.

Az első teljes bolszewói napot misével kezdtük, majd elmentünk a 60 km-re lévő Gdańskba. Itt megnéztünk egy második világháborús emlékművet és a westerplattei csata helyszínét, ahol a tízszeres túlerőben lévő nációkkal

szes résztvevővel. Egy igen hosszú és zsúfolt utazás után érkezünk a főpályaudvarra, ahonnan a nagy tömeg a Szolidaritás térig ment, közben természetesen mi előadtuk a foci EB-ről jól ismert rigmusokat. A téren egy egyházmegyei programon vettünk részt, majd a körülbelül kétezer ember elindult abba a kőtemplomba – Szűz Mária templom –, ahol már voltunk. Nos, ez az épület állítólag 750 embert képes befogadni, most 2-3-szor annyian voltunk bent. Sokan már csak a padlón tudtak leülni, és a miséből nem értettünk semmit, mivel spanyolul volt.

Krakkó

A bolszewói kaland után nem volt még vége a szláv testvéreinknél töltött időnek, hiszen hétfő reggel egy újabb hosszú útra indultunk. A cél a legszébb lengyel város volt.

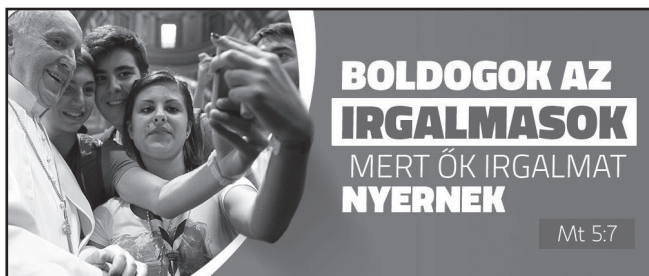
Az egész országot átölelő autópályán értünk el az egykori lengyel fővárosba. Ekkor még nem tudatosult bennünk, hogy ott nagyjából ezerszer annyian lesznek, mint az előtalálkozón. Végül megérkeztünk az elővárosba, ami egy csendes kis falunak tűnt a több száz hangos fiatal zarándok érkezéséig. Az első héthez hasonlóan itt is családoknál szálltunk meg

A hosszabb kimenő alatt felfedeztük a várost. Ez nem volt nehéz, mert a zarándokok ingyen használhatták az egyetlen hasznos tömegközlekedési eszközt, a villamost. A késő délutáni és kora esti program többnyire a Błonia Parkban volt, ami egy óriási szabad füves mező a belvárostól 10 percre. Az első főprogram itt a megnyitó mise, amit a város püspöke celebrált. Ide érkezett meg Ferenc pápa villamossal a második napon. Ez a tér akkora volt, hogy kétféle ember elfért ott, és a szerencsésebbek láthatták a pápát a kivetítőn vagy a távolban egy kis fehér pontként.

Mi, piarista csoportok általában késő estig bent maradtunk a városban, ezzel leginkább saját magunkkal, de még jobban a host-családunkkal szúrtunk ki. Az egyik este páran hazamentünk vonattal, így éjjel helyett nagyjából fél tízre érkezünk meg.

A Campustól Panamáig

Az egész találkozó fénypontjának kihirdetett virrasztás volt az utolsó nagy durranása a Campus Misericordián. Ez szombat este kezdődött, de már délután elfoglaltuk a szektorunkat. Nagyjából 1-1,5 km-re voltunk a fő eseményektől, és a kivetítő sem volt olyan

szemben álltak a lengyel hazafiak. Bár a polákok vereséget szenvedtek, de megnehezítették a németek dolgát.

Az előtalálkozó

Az előtalálkozó az „Art Park”-ban volt. Itt tartották a szabadtéri miséket, koncerteket és a szentségimádásokat is. A nap csoportos beszélgetéssel folytatódott, ami a nyakba akasztón található szám alapján alakult ki. Az összes kiscsoportban a spanyolajkúak voltak többségben, hiszen a találkozó résztvevőinek 75-80%-a Dél-Amerikából jött. A kommunikáció kicsit nehezen ment, mert sokan nem beszéltek angolul, de végül sikerült megértenünk egymást. Este a már jól megszokott piarista táncokat jártuk el, majd a családokhoz mentünk eltenni magunkat a hosszú nap után.

Az utolsó előtti napon az egykori szabad városba látogattunk, közösen az ösz-

Az utolsó nap volt az egyik legjobb az összes közül. A délelőtt misével és csoportos beszélgetéssel telt, majd délután az ifjúsági fesztivál kezdődött, rengeteg már-már „rongyossá” táncolt piáros lépés volt terítéken. A vendéglátó családunk elvitt minket Dębikibe, ami egy kis üdülőváros a Balti-tenger partján 13 állandó lakossal. A tengerben ekkor mártóztunk meg igazán, ez nagyon hasonlított a Balaton déli partjára, mert alig mélyült a víz.

Az este végén pár lelkes és fáradhatatlan szegedi piarista diák az ott maradó embereket összegyűjtve egy utolsó Ördögútja táncot adott elő.

Sikerült vidáman lezárunk az elő találkozót Észak-Lengyelországban, és indultunk tovább az Ifjúsági Világtalálkozóra Krakkóba, ahol még egy hétnyi lengyel vendégszeretetet várt ránk.

helyen, hogy jól lehessen látni, mi folyik éppen. A misét és a szentségimádást rádióon fordították angolra, amit Keserű tanár úr tolmácsol azoknak, akik nem értették.

Páran estefelé elindultak egy „campus-túrára”, vagyis megpróbáltuk felfedezni a helyet, ahol voltunk. Ez elméletileg nem volt szabad, de nem akadályozott meg minket ebben senki.

A záró misén mindenki azt az információt várta, hogy hol lesz három év múlva az IVT. A találkozó rendszerét úgy alkották meg, hogy 2-3 évente ismétlődik az európai helyszínen egy másik „távoli” kontinenssel váltakozva.

Az eseményt még II. János Pál pápa hozta létre 1984-ben, ezután két évig Rómában volt, majd elindult világkörüli útjára. Kétszer volt Spanyolországban és Lengyelországban, rendeztek már Ifjúsági Világtalálkozót Denverben, Manilában, Sydneyben, Torontóban is, az afrikai kontinensen nem volt még egy sem. Végül 2019-ben Panama város kapta a megtisztelő szerepet, hogy pár millió fiatal vendégül lásson.

A Campusról hazatérve megtudtuk, hogy a minket vendégül látó család nyitott a zárandokokra, az előkertjükben például vizet és üdítőt osztottak, vendégül láttak ebédre 6 papot, és a fürdőszobájukat bárki használhatta. Este az apuka grillpartyt tartott, amire több zárandokot is meghívtak. Ebből világosan látható, mit jelent, hogy nagyon vendégszerető nép a lengyel.

Fantasztikus két hetet töltöttünk el Lengyelországban, messziről is hatalmas élmény volt látni a pápát, és új emberekkel találkozni és barátkozni.

Szeretném megköszönni a többi résztvevő nevében is a szervezést és a segítséget az összes tanárnak, valamint a rengeteg támogatást a katolikus egyháznak.

Boga Szabolcs 12. A

Klapka, koncert, koszorúzás

Évek óta gyakorlat, hogy testvériskolánkkal, a Gerhardinummal együtt október 5-én temesvári magyar megemlékezésen veszünk részt Klapka szülőházánál. A Népzenei Kamaraműhely képviselte a gimnáziumot (Szegetet), műsort adott, és elhelyeztük Szeged koszorúját.

Különös érzés néhány percre átélni a kisebbségi létet. Miért vagyok ott? Miért kameráznak a rendőrök? Mit üzen október 6-a, Klapkaként? Különös, nagyon különös zivatarban énekelni a Himnuszt, egyre nagyobb hangerővel, és derülni annak, hogy jégesőben állunk, miközben a mellettünk lévő nagy téren süt a nap.

A városi program ökumenikus imaórával folytatódott: egyházi vezetők és pedagógusok „kérték Isten segítségét és áldását, hogy megmaradásunk két alappillére, a Templom és az Iskola megerősödjön.” Az est programja Fábri Géza és Lipták Dániel vezette Kamaraműhely koncertjével zárult.

Károlyi Attila

Szegeden kezdte a legújabb kegyesrendi áldozár

Október 8-án, szombaton, 11 órakor Beer Miklós váci egyházmegyes püspök pappá szentelte Serényi Tamás piarista szerzetest, a gödi szaképző iskola tanárát a Duna-parti Piarista Kápolnában családja, rendtársai és munkatársai körében.

Az ünnepségen Labancz Zsolt SP tartományfőnök köszöntötte Beer Miklóst mint piarista konfrátert és öregdiákot is, aki a piarista „nagycsalád” közeli barátja egyben.

A püspök régi kedves ismerősként köszöntötte Serényi Tamás piaristát, akit ő szentelt diakónussá 2015. november 5-én. Személyes hangvételű beszédet mondott, majd megkezdődött a szentelési szertartás.

A püspöki felszentelő ima és kézzel fogott követően a jelen lévő paptársak, rendtársak kézzel fogott követéssel fogadták be a papi közösségbe Serényi Tamást. Gödi rendtársai pedig újmisési ruhába öltöztették a frissen felszentelt papot.

A mise végén Serényi Tamás primíciás áldásban részesítette az ünneplő közösséget. A szentmise ünneplése után a jelenlévők asztalközösséget alkotva ünnepeltek tovább.

SERÉNYI TAMÁS (XXIII. János pápáról nevezett) 1975.10.27-én született Szabadszálláson. Kecskeméten nőtt föl, majd egyetemi tanulmányait a Szegedi Tudományegyetemen folytatta, tagja volt az Eötvös Loránd Szakkollégiumnak. Aktív tagja volt a Magyar Fizikushallgatók Egyesületének, amely később tiszteletbeli tagjává is választotta.

Több éves katekumenátus után 2004-ben volt a keresztelője a Szegedi Katolikus Egyetemi Lelkészségen. Azon az őszön kezdte tanári pályáját a szegedi Dugonics András Piarista Gimnáziumban, amelyet a jelöltség alatt is folytathatott. 2008-ban lépett be a Piarista Rendbe, örökfogadalmat 2015. október 3-án tett. 2015. november 5-én szentelte Beer Miklós váci megyéspüspök diakónussá. 2009-2013 között Budapesten gimnáziumi tanárként működött, majd ezt követően a gödi szaképző iskola tanára lett.

Tanulmányok, végzettségek:

SZTE TTK matematika-fizika szakos középiskolai tanár (1994/95-2000/01), SZTE TTK fizikus (1997/98-2000/01), Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola - teológia (2009/10-2013/14)

piarista.hu

„A formálódás tovább tart” Papp Attila tanár úr a sokszínű piarista jelenlétről

Az elmúlt évben szabad-
ságon volt. Mivel foglal-
kozott ezen idő alatt?

Amikor Tartományfőnök Úr tavaly júniusban felajánlotta, hogy egy év alkotói szabadságra mehetek, egyértelműen jelezte: szeretné, ha ezt az időszakot képzéssel is tölteném. Ezzel – úgy gondolom – az volt a célja, hogy lehetőséget adjon számomra a feltöltődés, pihe-
nés mellett arra is, hogy olyan képzés(ek)ben vegyek részt, melynek során önmagamnak, a szegedi közösségnek és a rend-
tartományának egyaránt hasznos tudást szerezhetek. Három képzést kezdtem el tavaly, ebből kettőt már befejeztem. Az egyik lehetőséget ad arra, hogy – amennyiben az Oktatási Hivatal úgy dönt – más intézményekbe el-
látogatva, az ottani tanárok munkáját és portfólióját figyelemmel kísérve részt vegyek a tanfelügyelői és pedagógusminősítési feladatokban. Emellett igyekeztem aktívan jelen lenni a Piarista Pedagógiai Alapképzésben, amit közkeletű rövidítéssel PIPÁ-nak hívunk. Ez egy 120 órás (ön)-
képzés, mely azt a célt szolgálja, hogy a résztvevőket piarista szolgálatukban erősítse meg. Ennek következtében részben önmagunkat, részben a közösségben elfoglalt helyünket segít újraértelmezni, felfrissíteni és gazdagítani. Nagyon tartalmas folyamatnak éltem meg, úgy, hogy a legnagyobb utat saját magamban jártam be. Mindezek mellett a harmadik „iskolám” is elkezdődött a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen, egy kétéves, mentorpedagógusi szakvizsga formájában. Ebből az első évet végeztem el tavaly, idén pedig – szívből remélem – diplomázni fogok. Azon kollegáimat tudom majd így „hivatalosan” segíteni (elsősorban valószínűleg gyakornokokat), akikkel az iskola vezetősége megbíz. A tanulás mellett jutott arra is időm, hogy kicsit olvassak. Mindemellett igyekeztem helytállni otthon, mert feleségem sokszor volt távol délután, így hosszú évek után az „iskolai családom” helyett most a saját családomra tudtam fordítani az időm és energiám jelentős részét.

Annak idején miért választotta a tanári hivatást?

fotó: Szegedma.hu

Nem tudok erre kézzelfogható választ adni, csak arra emlékszem határozottan, hogy harmadikos koromban, azaz 11. osztályban, a kecskeméti Piárban ez teljesen nyilvánvaló lett számomra. Egészen pontosan a vágyam az volt, hogy nemcsak egyszerűen tanár szeretnék lenni, hanem piarista gimnáziumban szeretnék tanítani. Más intézmény gondolatban szóba sem jöhetett. Aztán úgy alakult az életem, hogy miután diplomát szereztem, nem volt hely Szegeden, ezért néhány évet Röszkén tanítottam az ottani általános iskolában, amit egyébként nagyon megszerettem. Miután ott elballagott az osztályom, engem pedig hívtak a piaristák, visszatértem abba a közegbe, amibe vágytam és most már úgy fogalmaznám meg: a piarista jelenléte.

Mielőtt ez tisztázódott volna Önben, milyen hivatásokat tudott volna elképzelni magának?

Nagyon komoly elképzeléseim voltak. Erősen szerettem volna vasútisörömpő-kezelő lenni. Meg kell mondjam, családi autózásaink során gyerekkoromban én mindig azért szorítottam, hogy pont előtűnk engedjék le a sorompót, szerfelett sajnálatos módon azonban ez a vágyam nem találkozott szüleim elképzeléseivel... Bár a vasút iránti érdeklődésem megmaradt, érettségire ezt már nem éreztem komoly perspektívának, ráadásul addigra már nagyrészt elektronikus vezérlésű lett az említett szerkezet. Foglalkoztatott még korábban a mozdonyvezetés és az asztalos szakma is. Valamilyen szinten az erdő, a fákkal, az erdészettel való foglalkozás is vonzott, de a tanárságnak igazán nem volt alternatívája.

Ön hittan-magyar-történelem szakos tanár. Miért pont ezeket választotta?

A történelem a kedvencem, úgyhogy az nem volt kérdés. Diákként is azt tanultam a legszívesebben, még a szabadidőmben is szívesen olvastam a történelemkönyvet (bár ez talán diákszemmel minimum ízléstelenség), az ilyen témájú regényeket és szakmunkákat. Sokáig gondolkodtam azon, mi legyen a másik szakom. Ami igazán komolyan fölmerült bennem, az a könyvtár vagy a földrajz. De az ismeretségi köröm lebeszélte erről is, arról is, így bukkant föl a magyar. A hit-
tant később kezdtem, az alapdiplomám megszerzése után. Annak, hogy belevágtam, egyetlen oka volt: mivel gyakorló katolikus családban nevelkedtem, egész egyszerűen vonzott ez a terület. Úgy éreztem, szívesen tanulnék erről többet, rendszerezettebben. Ha úgy tetszik, önszorgalomból végeztem el.

Mit jelentett Önnek az igazgatóság?

Annak lehetőségét és felelősségét, hogy a fenntartó által rám bízott embereket, emberi kapcsolatokat (tanárok, technikai dolgozók, szülők, egyházi és világi partnerek, testvériskolák között) segítsen és támogassam; anyagi, tárgyi javait pedig fejlesszem. Igyekeztem úgy sáfárkodni, hogy maga a rend és annak szegedi jelenléte gazdagabb legyen működésem által. Szívügyemnek tekintetem, hogy az iskola megőrizze sajátos, piarista karakterét. Ebben az volt a szép, hogy én magam is sokféle piarista valósággal találkoztam diákkoromtól kezdve. Szerettem volna úgy megőrizni értékeinket, hogy közben nem akarunk belerögzülni múltunkba, hanem élő kapcsolatba kerülünk és maradunk a világgal, amelyben szolgálatunkat végezzük.

**Mit jelent most Önnek az újra meg-
pasztalt tanárság?**

Továbbra is azt a hivatást, ami miatt erre a pályára léptem, de újra meg kell találnom a helyem a közösségben. Vitathatatlan, hogy az igazgatói évek nyomott hagytak bennem. Nem vagyok már ugyanolyan pedagógus, tanár, mint az igazgatóságom előtt. Úgy vélem, az lenne a baj, ha ez nem így lenne. Az egyik legfontosabb tapasztalatom, hogy szeretek rendszerben gondolkodni. Az intézményi vagy sok esetben a tartományi szempontok szerinti gondolkodásmódot már nem tudom „kigyomlálni” magamból. Mindazon

emberekhez, akikhez kötődtem igazgatóként – közvetlen munkatársaim mellett a diákokhoz, a szülőkhöz, a szegei közülethez, a Tartományfőnökséghez – sajátos kapcsolat fűz. A hozzáállásom is sokat formálódott emberekhez, folyamatokhoz, pedagógiához egyaránt. Igazgatóként számos olyan képzésen, találkozón vettem részt, ahol olyan emberekkel, képzőkkel, kollegákkal találkozhattam, akiktől nagyon sokat lehetett tanulni. Nemcsak egyszerűen tudást adtak ezek a találkozók, hanem – ahogy már utaltam rá – szemléletet is formáltak. Sok minden egyéb mellett ezért is nagyon hálás vagyok a 2010-15 közötti tartományi vezetésnek.

Mit tekint a legnagyobb sikerének az elmúlt öt év igazgatói munkájából?

Ez kicsit hasonlít ahhoz a kérdéshez, mint amikor a kedvenc könyvről, zenéről vagy filmről kérdeznék. Azt szoktam erre válaszolni, hogy attól függ, milyen kategóriában gondolkodom. 2015-re sikerült egy alapvetően nyugodt, építő, egymásra és az újdonságokra egyaránt nyitott, diáklétszámban egyre gyarapodó közösséget kialakítani, ami természetesen nem csupán az én érdemem, hanem a tantestületé és minden munkatársamé is, akikkel a mindennapok terhére vittük a vállunkon. Talán ez a legnagyobb örömem, ez a fajta közösségi megtapasztalás. Vannak már hagyományaink és értékeink – hála Istennek most már 25 éves –, ezeket az iskola korábbi vezetői megteremtették, én igyekeztem ebből sok mindent továbbvinni a programok és a mindennapi élet szintjén; fejleszteni pedig az egymáshoz való hozzáállásban, a pedagógiai hitvallásban, alapértékeinkben. Büszke vagyok a Kalazanci Csoportok elindulására, és örömmel gondolok a koedukáció bevezetésére is. Nagy értéknek tartom a rekortán futópálya kialakítását, vagy a jubileumi 250. tanévünk eseményeit és az ehhez kapcsolódó emléktábla avatását az Aradi vértanúk terén lévő egykori piarista iskola falán. Ezeknek a nagyon megfogható, gyakorlatias dolgoknak is tudok örülni. Mostanában viszont inkább figyelek. Figyelem ezt a sokszínű piarista jelenlétet, s benne önmagammat. Mire a „PIPám végére” értem, úgy láttam, ennek a világnak minden eleme valahol mélyen összeér, és belőlem indul, hogyan is látom. Ez néha örömteli, néha nehéz, néha fájdalmas, de biztos, hogy dolgom van vele, s tudom, hogy ezáltal a formálódás bennem nem lezárult, hanem tovább tart...

Aleksza János

„Versengünk, ki hányast kap”

Dávid 11. évfolyamos diákunk, tavalyi átlaga 4,00 körüli volt. Kilencedik évfolyam végén ez még 2,91-nél tartott. Mi történt a kettő között? Mitől változott ennyit 10. osztály végére?

Dávid, hogy érintett a 2,91-es átlagod?

Örültem neki, mert nem buktam meg semmiből, csak az számított, hiszen sokkal rosszabb is lehetett volna.

Mi történt azóta? Most sokkal jobb tanuló vagy, mint tavaly.

Augusztusban döbbsentem rá, hogy a szüleim nem szóltak semmi rosszat, de láttam, hogy nagyon megviselte őket a rossz eredményem. Ők mindent megadtak nekem.

Mi vezetett a fölismerésre?

A nagyapámmal nagyon szoros a kapcsolat, nyáron minden nap együtt ebédeltünk, sokat beszélgettünk, sok helyre elvitt magával.

Hogyan változtatott meg a nagyapád?

Sokat beszélgettünk, apát hozta példának, aki ugyanolyan volt, mint én, és nem akarja, hogy az unokája ugyanolyan nehéz életet éljen. Apáék nagyon sokat dolgoznak, reggeltől estig, hétvégén is.

Tehát jól értem, a nagyapád iránti tisztelet, szeretet ébresztette fel benned a szüleid fájdalma iránti együttérzést?

Igen.

Emlékszel-e valami konkrét pillanatra, amikor elkezdődött ez a folyamat?

A nyár végén nagyapám kórházba került, nagyon legyengült, ez hozta meg bennem a fordulatot.

Mi játszódott le benned?

Egyrészt féltem, hogy az új tanévben nem lesz olyan szerencsém, mint kilencedikben, másrészt kíváncsi lettem, képes vagyok-e jobb eredményre.

Milyen elhatározások fogalmazódtak meg benned?

Az egyik az volt, hogy angolból megszerzem a középfokú nyelvvizsgát, ezt augusztus végén határoztam el, és februárban megszereztem. Még azt is elhatároztam, hogy rendszeresen sportolok.

Mi adott erőt, hogy kitarts az elhatározásaidban?

A szüleim megbíztak bennem, nem kérték a jegyeimet az első negyed évben, aztán amikor jöttek az eredmények, szavakban kifejezték örömeiket. Sokat beszélgettem néhány tanárommal, ők is észrevették, hogy egyre jobbak a jegyeim, látták a javulást, további motivációt adott, hogy ők is örülnek.

Mit csináltál másképp a tanulásban?

Más lett a hozzáállásom, célokat fogalmaztam meg magamnak, a szüleim példája is hatott rám.

Hogyan változott az órákon való részvételed?

Csendes vagyok, nem jelentkezem órákon, de figyelek. Észrevettem, hogy így több minden megmarad az órákról, és így otthon kevesebbet kell tanulnom.

Volt-e valamilyen tanulásmódszertani váltás az életedben?

Angolul nézek filmeket vagy felirat nélkül, vagy angol felirattal.

Magyarórán is látványosan javult a teljesítményed, miért, hogyan?

Elkezdett érdekelni, többet foglalkoztam vele, érdekel a kultúrárm, erdélyi származású a családom, emiatt is foglalkoztat a történelem és a földrajz.

Osztálytársaid hogyan viszonyultak ehhez a változásokhoz?

Szóvá tették, rákérdeztek, mi történt. Két osztálytársammal versengünk, ki hányast kap, egymást is motiváljuk, még a Facebookon is beszélünk a tanulásról.

Változott-e az iskolához fűződő viszonyod?

Mindig is szerettem idejárni. A tanárokkal való viszonyom változott, azelőtt fegyelmi gondjaim voltak. Éreztem rajtuk, ha rendes vagyok, ők is rendesek velem, ösztönöztek, segítettek. Eleinte szorongtam, jobban, mint amikor nem voltam jó tanuló, nehogy visszajöjjenek a rossz eredmények. Ez fél évig tartott, aztán elmúlt, mert megtapasztaltam, hogy megmaradtak a jó eredményeim.

Hogyan tovább?

Szeretném folytatni, jogi egyetemre akarok menni.

Tóth Ákos

„A varázsszó: önszabályozó tanulás” – Hajózni muszáj, avagy a Zsódi-fíling

Mit tart a legizgalmasabb dolognak egy piarista életében? Mi jelentheti a legnagyobb kihívást?

Azt hiszem, nem lehet pontosan megmondani, mi is a piaristák életében a legnagyobb öröm és a legnagyobb kihívás... Azért nem lehet megmondani, mert mindannyiunk élete, minden piarista hivatása és munkája egy kicsit különbözik. Természetesen mindannyian a fiatalok nevelésével foglalkozunk, de más és más módon. Mások az erősségeink és a gyengeségeink. Nekem például egyik szívügyem a vitorlázás. Ez egyszerre öröm és nehézség. Öröm, mert nincs is a nyári Balatonnál jobb szórakozás, de főleg azért, mert a hajózás oktatása sokkal gyakorlatiasabb dolog, mint a hit- és erkölcsstan kérdése. Év közben absztrakt kérdések sokaságával bibelődünk, de nyáron a groß és a génua (ezek vitorlák) beállításával, a sebességgel, a kormányzással. Ülünk a parton és várjuk a szelet... ha jön a vihar, menekülünk... Ugyanakkor ez a program nagy kihívás is! Az elmúlt nyolc évben havária (balesetek és sérülések) nélkül úsztuk meg a táborokat, szerencsére. De tudni kell, hogy azért én igen „félős” vagyok ám... A mostani nyáron két éjjel is felébredtem, hajnali fél kettőkor, és aggódva mentem le a partra, hogy megnézzem a vízen ringó Veronikát, vajon hogy tűri az északi vihart. Állta rendesen... Szokott bennem egy kis aggodalom lenni, hogy a diákok és hajók épségben ússzák meg a nyarat... Egyszer négy diákkal viharba kerültünk Szigliget és Badacsony között egy tókesúlyos hajón, 80-90 km/h szél alakult ki öt-tíz perc alatt, nagyon gyorsan kellett felkészülnünk a váratlan eseményre: vitorlák le, mentőmellény fel, motor be, kikötőbe ki. 25 perc alatt kiértünk, a marina szájában tapsot kaptunk a manőverért. Nekem a 25 perc kb. két órának tűnt. Persze jelentősen árnyalja a helyzetet, hogy egy pesti piarista öregdiák utánunk fél órával érkezett meg a kikötőbe, az akkor már tomboló viharban. Először úgy tűnt, egyedül van, de hamar kiderült, hogy a felesége és három kisfia (5, 7 és 9 évesek) „mannschaftolt” neki. Mondtam is a fiúknak, így kell ezt csinálni! A pesti osz-

tályomból hárman hamarabb szereztek jogosítványt vitorlásra, mint autóra...

Milyen különbséget lát a szegedi és a pesti piarista között? Össze lehet-e hasonlítani a két gimnáziumot?

Nagyon jó a kérdés: Nem lehet egy almát összehasonlítani az anyacsavarral, és kár

is ezen sokat morfondírozni. Egy fiúiskolában mindig „öltözői hangulat” van. A fociról van szó, a Forma-1-ről, az informatikáról. Nem kell egymást túllőltözni, flegmának lenni... Menő dolog matematikából ötösöket szerezni... Az osztályom nagyon büszke volt rá, hogy 12.-ben ők filozófiát tanultak és nem „életvitelt”. Itt Szegeden viszont egy másik nagyon fontos dimenzió erősödik, a társas intelligencia. Sokkal szociálisabbak a diákok. Megszokták tőlem kérdezni: „Tanár úr, hogy van?” Elsőre nem is értettem, mit akarnak ezzel? Az időt húzni? Terelnek? Vagy rosszul kötöttem meg a nyakkendőmet? És kiderült: Nem. Csak arra kíváncsiak (és kíváncsiak), hogy hogy vagyok...

Mesélne a jeruzsálemi útjairól? Órákon sokat hallottunk erről, és lehet, hogy a többi diáktársunkat is érdekli a téma.

Jeruzsálem gyönyörű hely, igazán ajánlom, mindenki menjen el oda, már fapados gépek is indulnak Tel Avivba. Sokáig nem indultam útnak, mert kicsit tartottam az ottani viszonyoktól, a biztonsági helyzettől. Viszont tavaly már a harmadik intifáda kellős közepében is nagy biztonságban éreztem magam. Izrael és Jeruzsálem a legbiztonságosabb helyek közé tartoznak, persze ezt rengeteg fegyveres segítségével érik el. Egy éve novemberben egy pedagóguscsoporttal voltam a Yad Vashem Intézetben, továbbképzésen. A programunk minden nap későig tartott, így a városnézésre csak este kerülhetett sor. Mivel a kollégáknak még nem volt helyismerete, kérleltek, vigyem őket be az óvárosba. (Egyébként csak annyit kért a külügy, hogy sötétedés után ne menjünk az óvárosba...) Nem mondhattam nemet, az első este elindultunk. Mondtam, hogy menjünk villamossal, de ők sétálni akartak, megérezni a város hangulatát. Persze pont ettől féltem, attól, hogy „érezkelni” akarnak, éjjeli hangulatokat, miközben a Hámász meg akciózgat késelős nőekkel a környéken... Sikerült eljutnunk a siratófalhoz éjfél előtt pár perccel. Mi voltunk ott, nyolc-tíz magyar tanár és pár ortodox zsidó, akik nem igen tudták mire vélni látogatásunkat. Kérdezték is, hogy segíthetnek-e valamiben, eltévedtünk-e, de mondtuk, nem-nem, mi nem véletlen vagyunk itt, hanem direkt. Hazatérőben – rohanva az utolsó villamoshoz – még érintettük a Damaszkuszi kaput, amire külön is felhívta a figyelmünket a magyar nagykövet, hogy az állandó arab tüntetések miatt veszélyes hely. Fél egykor senkinek nem jutott eszébe tüntetni, és az intifáda harcrai is pihentek. Csak a magyar tanárok voltak talpon. Mi harcoltunk...

A kollégium vezetőjeként milyen változásokat tervez az intézményben?

Alapvetően nem a változás, ami a gondolkodásom középpontjában van a kollégiummal kapcsolatban. Persze minden tanulási folyamat és fejlődés változást is jelent... Úgy látom, hogy Tóth Károly tanár úr igen jól vezette a kollégiumot

az elmúlt időszakban. Ami a fejlődést és tanulást illeti, ott viszont vannak ötleteim. A varázsszó: önszabályozó tanulás. Az iskolai sikeresség nem csak bizonyos kognitív képességeken múlik, kell hozzá motiváció, akarat, időbeosztó-képesség, ismeretek a tanulás folyamatáról, hatékony tanulási stratégiák. Keresem a lehetőségeket, hogy a kollégium keretein belül ezeken a területeken is fejlődhesse nek a ránk bízott diákok.

Osztályfőnökként mit tart pedagógiája ars poeticájának?

Szeretném az egyik – most tizenegyedik – diákomat idézni... Júniusban megkérdeztem az osztályt, mit visz magával, mennyivel lett több egy év közös tanulás után. Örültem annak, amit írtak, sok olyan visszajelzést kaptam, aminek alapján lehet pedagógusként továbbfejlődni, hibákat korrigálni, sikereknek örülni és megerősíteni. Azt gondolom, hogy ez a pár sor jól bemutatja, mit is tartok én fontosnak. (Igen nagy öröm ám egy pedagógusnak, ha ilyen visszajelzést kap... Az is lehet, hogy még meg sem köszöntem...) Íme:

„Én viszem azt, hogy a világ relatív, semmi sem fekete vagy fehér. Viszem, hogy nem azt kell tennem, amit mások mondanak, hanem azt, amit érzek. Viszem azt, hogy érdemes meghallgatni eltérő véleményeket, és érdemes nyitottnak lenni a változásokra. Viszem, hogy a kereszténység nem egyenesen arányos a szűk látókörű életformával, s természetesen is fel lehet fogni az egészet. Viszem a kártya másik oldalát, esetleg a harmadikat is. Viszem azt, hogy a vallási vezetők is gondolkozhatnak redlisan. Viszem a kisebbik rossz elvét, a tág horizontot, a világ sokszínűségét, az emberek szempontjait és a gondolkodás egy egészen jó módjának bizonyos szintjét. Viszem, hogy őszintén is lehet jónak lenni. Azt is elviszem magammal, hogy a legtöbb dolog ad valamit hozzánk. Viszem, hogy »nedobáldabuzit« és azt, hogy az erősebbkutyá... Azt is, hogy lehet érdekesen látni a létet. Viszem, hogy az emberekkel való közös munka által sokkal többet lehet elérni, mint a rákényszerítéssel. Viszem azt is, hogy nem kell mindent olyan véresen komolyan venni. Viszem, hogy sokszor az őszinteség többet ér, mint az, ha csak a jó dolgokat mondjuk. Viszem, hogy gyakran nagyobb a metódus haszna, mint azé, amit elvégzünk vele, és legvégül viszem a Zsódi feelinget...”

Tapodi Krisztián, Tóth Zsanett, 12. B

A változó kollégium

A 12. évfolyam A C osztálya már a hatodik évét tölti az iskola falain belül. Ebből a hat évből az első kettőt még a koedukáció előtt kezdték. Ez idő alatt sok minden változott a Szegei Piarista Gimnáziumban, ám most a ko(ol)légiumra koncentráltunk. Az öreg motorosok közül Merlák Zoltánt és Horváth Ádámot kérdeztük bentlakásos élményeiről.

Hogyan kerültek a kollégiumba?

Horváth Ádám: Hetedik osztályban csak az évnitó után tudtam meg, hogy kollégista leszek. Édesanyám gyakorlatilag itt hagyott. Akkoriban még Sándorfalván laktunk, ami nem egy nagy távolság, szóval abszolút meglepetésként ért, még a bőrdömöt is utólag hozta be.

Merlák Zoltán: A nővérem a Karolinában végzett, és említette, hogy a Piár elég jó iskola, ezáltal én már 5. osztály óta arra készültem, hogy ide fogok felvételizni. A távolság miatt számomra nem volt kérdés a kollégium.

Mi volt az első benyomásotok a kollégiumról?

HÁ: Nem tudtam, mi hol található, így hát Sipos Attila tanár úr körbevezetése után ismertem meg a helyet. Nem tetszett, hogy csak fiúk járnak ide. A rendszer is meglepett. Akkoriban sokkal szabadabbnak képzeltem egy kollégiumot.

MZ: Szomorú voltam, mikor megláttam, hogy a szobában nem maradt szabad alsó ágy. Ekkor megtanultam, hogy az első tanítási napon mindig hamar be kell jönni. Nagyon tetszett az egyik esti ima, ahol az akkor még szintiszta fiúkollégium nagyon szépen énekelt.

Zsódi Viktor tanár úr már a harmadik kollégiumi vezetőök Keserű György valamint Tóth Károly tanár úr mellett, és ezzel együtt valamilyen szinten a harmadik „rendszer”, amelyben éltek. Melyik „korszakhoz” milyen élményeket kapcsoltok? Hogyan változott a kollégium a vezető megváltozásával?

HÁ: Egyértelműen Keserű tanár úr rendszerét éreztem a legszigorúbbnak. Ez többek között abban nyilvánult meg, hogy 7. és 8. osztályos diákként nem hozhattam be táblagépet a kollégiumba. Nehézségként éltem meg, hogy nem volt wifi. Ennek pótlására este egy órára nyitva volt a mostani 8. A helyén álló

akkori gépterem, és a kollégisták zöme odatódult. Így, aki tanulásra szeretne volna használni a géptermet, annak nem mindig jutott hely.

MZ: Tóth Károly tanár úr alatt ez a szigorúság érzésem szerint megenyhült, ami annak is tudható be, hogy bekerült a kollégium szókincsébe a politikailag nem túl korrekt „tyúkól” kifejezés. (Ez a mostani stúdióterem, ahol 2013 ősze és 2015 tavasza között a lányok voltak elszállásolva. – a Szerk.) A lányok érkezésével a kollégiumi szigor is megenyhült. Zsódi tanár úron még nem éreztem, hogy nagy változás szeretne a kollégiumban.

2011 szeptembere óta a prefektusi gárda is jócskán változott. Ki volt rátok a legnagyobb hatással?

HÁ: Újhelyi Zsigmond tanár úr szerfelett számon kérte rajtunk a pontosságot, ha stúdiómról volt szó. A csengő kezdete kor már mindenki fent volt a teremben, a legminimálisabb késésért is állni kellett. Ez a pontosság a távozásával kikopott a kollégiumból.

MZ: Én azt emelném ki, hogy pár éve a silentiumot (a lefekvés előtti 20-25 perc, amikor már csendben kellene lenni – a Szerk.) sokkal szigorúbban vette többek között Sipos tanár úr. Előfordult, hogy az egész alsó szint büntetésből diszszorfolat állt a folyósón.

Mit változtatnátok a kollégiumon?

HÁ: Amikor mi voltunk hetedikesek, a kicsik és a nagyok között hatalmas volt a különbség, szinte féltünk a nagyoktól. Ezen változtattam volna, de az már nagy előrelépés, hogy idén vannak egyes szobák, hetedikesek, nyolcadikosok és végzősök együtt alszanak. A másik fontos dolog, hogy biztosítanék megfelelő teljesítménnyel járó wifit az egész kollégium területére.

MZ: Nekem nagyon bejött az a hierarchikus rendszer, ami a kicsik és nagyok között volt még öt évvel ezelőtt. Ehhez az is hozzátartozott, hogy a 11-12.-es diákok a felső szinten voltak elszállásolva, ami most a lánykollégium. Én a lányokat és a fiúkat külön épületbe tenném, visszaállítva a hierarchiát a kicsik és nagyok között.

Nagy Csongor, 12. A

Piaristák a forradalomban

A magyar piaristák 1956-ban csak két gimnáziumot tartottak fenn, Budapesten és Kecskeméten. A kommunista irányítás alá került államhatalom ugyanis 1948-ban az összes egyházi iskolát államosította, így a piarista rend tíz gimnáziumát is. (Egyébként ugyanekkor és ugyanez történt Romániában és Csehszlovákiában is, ami nem véletlen, hanem arra utal, hogy a térséget meghatározó döntések jó része Moszkvában született.) A szerzetesek üldözésének következő lépése az volt, hogy 1950 nyarán az Államvédelmi Hatóság (ÁVH) számos magyarországi kolostor, köztük öt piarista rendház tagjait deportáltatta. A szegedieket például június 10-én éjjel a váci püspöki palotába szállították. Eközben azonban folytak az egyház és állam közti tárgyalások, és végül az 1950 szeptemberében megkötött egyezmény lehetővé tette, hogy nyolc katolikus gimnázium, köztük kettő piarista mégis megmaradhasson. A két rendházban, Budapesten és Kecskeméten azonban a több mint 230 magyar piaristából csak 90-en taníthattak, a többiek egyházmegyei papként, állami tanárként, gyári munkásként helyezkedtek el. A diktatúra alatti évtizedek örök problémája volt, hogy egy-egy tanári hely megüresedése esetén ki kerülhet be közülük a „rendi keretbe”.

A piaristák végig egyfajta kettősséggel élték át a kommunizmus éveit. Egyrészt természetesen szívből kívánták a diktatúra bukását, másrészt azonban nem akarták kockáztatni az állam által is elismert két iskolájuk fennmaradását.

Ezért 1956 őszén leginkább a kereten

kívüli piaristák vetették bele magukat az eseményekbe. A börtönből kiszabadult Bulányi György például különböző tervekkel bombázta Sík Sándor tartományfőnököt, amelyekben az egyházi iskolák, az iskolai hitoktatás és a cserkészlet vissza-

*Egy fiú fekszik tövében a Falnak.
Akiiket legépfegyvereznek, többnyire meg is halnak.
Egy fiú fekszik, pirosan csorog a vére
A senki-földje járda fekete kövére.
A fiú fekszik, vére már nem is veres,
Már megaludt, már nem is emberes.
A fiú arccal fölfele fekszik.
Elűszik fölötte egy felhő és azt mondja:
„Ki lesz, aki megmenekszik?”
A fiú fekszik, nem mernek sóhajtani körül a házak
Elmegy mellette egy patkány és azt mondja: „Gyalázat”.*

(Sík Sándor SP – 1956)

állítását tervezte.

A rendházak azonban akaraton kívül is részesei lettek az eseményeknek. A budapestiek már október 23-án a forradalom színhelyévé váltak, hiszen a forradalmárok a Múzeum utcára néző gimnáziumi termekből is tűz alá vették a Rádiót, majd pedig ott gyűjtötték össze az ostrom során elfogott ávosokat.

Kecskeméten viszont az okozott izgalmat, hogy október 30-án egy szovjet tank tűz alá vette a templom tornyát, mert felkelőket sejtett a rendházban. A piaristák diákjaik biztonságát is féltették, elsősorban Kecskeméten, ahol a gyerekek a harcok alatt is a diákotthonban maradtak. (Budapesten hetekig nem volt tanítás.) Kecskeméten került sor a forradalommal kapcsolatos fegyelmi ügyre is: 1957 már-

ciusában röpcédulaterjesztésért két első gimnazista fiút végleg, hármat pedig a tanév végéig el kellett távolítani az iskolából.

A piaristák azonban lelkesebben használták ki azokat a lehetőségeket, amelyeket a forradalmi helyzet az oktatás terén teremtett: Kecskeméten szinte erőn felül vettek részt az újból megindult iskolai hitoktatásban, és mindkét iskolában gyorsan megszüntették az orosz tanítást is, hogy helyette németül, angolul és franciául tanítsanak. Sajnos azonban ezek az újítások csak az 1956/1957-es tanév végéig tartottak.

Mindezekről számos dokumentum maradt fenn a Piarista Rend Magyar Tartománya Központi Levéltárában, amelyek a levéltár honlapján megtalálhatók. Itt olvashatók például a tartományfőnökségre 1956 utolsó hónapjaiban érkezett beszámolók és jelentések, de azon levelek fogalmazványai is, amelyekben Sík Sándor tartományfőnök értesítette külföldi rendtársait a magyarországi helyzetről. A piaristák közül többen megírták visszaemlékezéseiket is, például a kecskeméti közlő Fazekas József diákotthoni igazgató, a budapestiek közül pedig Kovács Mihály, aki a fizikai szertárat védve a harcok közvetlen szemtanúja volt. A levéltár megőrzött néhány egykorú följegyzést is, például azt a soha meg nem jelent verset, amelyet Sík Sándor írt egy elesett fiatal felkelőről.

Koltai András

Piarista Rend Magyar Tartománya
Központi Levéltára levéltárosa
Bővebben: <http://archivum.piar.hu/>
Forrás: PiFu 2006/8.

Az okt. 23-án megindult események mindjárt az első napon megrázták házunk életét. A hatalmas tüntetés a szomszédságunkban lévő rádió stúdió előtt a késő esti órákban már lövöldözésbe, könnyfakasztó és ködfelesztő rakétázásba csapott át. Nem sokkal éjfél után már fegyveres ostroma is megkezdődött a stúdióknak. A gimnázium Múzeum utcai szárnya egészen belekerült a tűzvonalba. Reggelre azután kezdett kibontakozni előttünk a helyzet képe. Iparkodtunk azonnal megszervezni a szükségállapot megkövetelte munkaköröket. A házfőnök [Szőnyi László] azonnal szakápoló nővért helyezett el a portán. Bőségesen ellátta kötszerekkel, hogy az átvonuló sebesülteket elsősegélyben részesíthesse. Még ugyanazon a napon közreműködtünk a budapesti kórházak állandó papi ügyeletének megszervezésében. A sebesültek hatalmas száma és a közlekedés bizonytalansága szükségessé tette a megszakítatlan papi szolgálatot a főváros valamennyi kórházában. Ahová a szomszédos plébániák nem tudtak embert adni, a rendház tagjai jelentkeztek szolgálatra. Mindezekbe a papi munkákra nagy buzgósággal kapcsolódtak be a rendházban lakó bencés növendékek is. Feljegyezzük még az első napnak egy drámai eseményét. A rádió ostroma reggelre befejeződött. 9 óra körül golyószórás civilek kísérték át a rádió épületéből az államvédelmi karhatalom lefegyverzett katonáit. Az 50-60 fogoly gimnáziumunk kémiai előadótermében zsúfolódott össze. Nehogy a foglyoknak bántódásuk legyen, közük mentünk és megnyugtattuk őket, hogy szabadulásukig velük maradunk. Néhány óra múlva ez meg is történt, úgyhogy senkinek nem esett semmiféle bántódása. Bőségesen kínálkozt az alkalom az elkövetkező nehéz hetekben az irgalmasság testi cselekedeteinek gyakorlására is. A rászorulókat mindig számíthattak támogatásunkra. Erdemes ezzel kapcsolatban megjegyezni, hogy a környék csecsemőit is konyhánk látta el megfelelő táplálékkal hosszú időn át. Közben velünk is megisméltődött az a jól ismert tapasztalat, hogy az isteni Gondviselő mindig sokszorosát juttatta vissza annak, amit Isten nevében ajándékba adunk. (Historia Domus – a budapesti rendház levéltára)

Az irgalmasság rendkívüli szentéve

Ki nem vigasztal meg, mikor megbántottad az nem is szeret. (Fodor Ákos)

Ferenc pápa 2015. március 13-án bűnbánati liturgiája során 2016-ra az irgalmasság rendkívüli szentévé hirdette meg. Homíliájában e szavakat mondta: „Ezért úgy döntöttem, hogy rendkívüli szentévet hirdetek meg, amelynek középpontjában Isten irgalmassága áll. Ez az irgalmasság szentéve lesz. Az Úr szavának fényénél akarjuk megélni ezt: »Le-gyetek irgalmasok, mint a ti Atyátok« (vö. Lk 6,36).”

Az irgalmasság éve 2015. december 8-án, a Szeplőtelen Fogantatás ünnepén vette kezdetét, melynek során Ferenc pápa megnyitotta a Szent Péter-bazilika szent kapuját (Porta Santa). Időszaka Krisztus Király ünnepéig, 2016. november 20-ig tart. Az irgalmasság arca kezdetű bullájában Ferenc pápa kijelenti, hogy a szent kapu „ez alkalommal az Irgalmasság Kapuja lesz. Ha valaki átlép rajta, megtapasztalja a vigasztaló, megbocsátó és reményt adó Isten szeretetét.” December 13-án a vasárnapi szentmise keretében Kiss-Rigó László püspök atya is megnyitotta a szegei dóm a szent kapuját.

Az Isteni Irgalmasság tiszteletének különböző imái és formái vannak: Az Isteni Irgalmasság órája, rózsafüzére és az ünnepe (húsvét utáni első vasárnap, melyre egy kilenced is segíthet felkészülni).

Néhány egyházi ember, a következőképpen gondolkodik az Irgalmasság évéről.

Tartományfőnök atyánk, Labancz Zsolt a Magyar Kurírnak adott interjújában így fogalmaz: „Egy szerzetes nem lehet más, mint irgalmas szívű ember, hiszen az egész élete arról szól, hogy folyamatosan tapasztalja az irgalmat az Istentől, és ezt szeretnének egymás felé is közvetíte-

ni a közösségben és azon túl is. Nekünk, szerzeteseknek az irgalmasság éve a szívünkbe kell, hogy találjon.” (Magyar Kurír, 2016. január 31.)

„... nagyon szépnek találok, hogy épp egy bensőséges szóval, az anyaméhhez kapcsolatos az irgalom héber szava, a rachamim, mely az édesanyának kisgyermekére iránti mélységes szeretetét fejezi ki.” – olvashatjuk Héjja Beatrix

Áldjátok az Urat, mert jó: irgalma örökké tart.
Áldjátok az istenek Istenét: irgalma örökké tart.
Áldjátok az urak Urát: irgalma örökké tart.
Csak ő tesz csodát: irgalma örökké tart.
Ő alkotta bölcsességében az eget: irgalma örökké tart.
Ő teremtette a földet a víz fölél: irgalma örökké tart.
Ő teremtette a nagy világitókat: irgalma örökké tart.
A napot, hogy kormányozza a nappalt: irgalma örökké tart.
A holdat és a csillagokat, hogy kormányozzák az éjt: irgalma örökké tart.
Lesújtott Egyiptom elsőszülötteire: irgalma örökké tart.
Izraelt kivезette közülük: irgalma örökké tart.
Erős kézzel és fölemelt karral: irgalma örökké tart.
Kettéválasztotta a Vörös-tengert: irgalma örökké tart.
Középen átvezette Izraelt: irgalma örökké tart.
A fáraót és seregét a vízbe taszította: irgalma örökké tart.
Népét a pusztába vezérelte: irgalma örökké tart.
Nagy királyokat vert meg: irgalma örökké tart.
Hatalmas fejedelmeket győzött le: irgalma örökké tart.
Szichont, az amoriták királyát: irgalma örökké tart.
És Ogot, Básán királyát: irgalma örökké tart.
Országukat örökségül adta: irgalma örökké tart.
Örökségül Izraelnek, az ő szolgájának: irgalma örökké tart.
Megemlékezett rólunk szükségünkben: irgalma örökké tart.
Megmentett ellenségeinktől: irgalma örökké tart.
Táplálékot ad minden testnek: irgalma örökké tart.
Áldjátok az eget Istenét: irgalma örökké tart.

(136. zsoltár)

Lujza domonkos nővér szavait A mi arcaink – szerzetesi hitvallás című könyvben.

„Olyan legyek, olyanná váljak, mint egy kenyér, aki megtöretethetik, akit meg lehet törni, és akit oda lehet adni másoknak. A megtörésnek benne kell lenni az irgalmomban. Ezt akarom mások felé vinni. A kenyeret akkor tudom odaadni másoknak, ha először megtörök és utána lehet osztogatni.” – olvashatjuk Gyórfi Béla Szabolcs pálos szerzetes pap mondatait A mi arcaink - szerzetesi hitvallás című műben.

Ferenc pápa nem véletlenül állította az irgalmasságot a szentév középpontjába. Ha mostanában megnézünk egy híradót, szörnyűséges dolgokat láthatunk, elég, ha a migrációs válságra, a szíriai pol-

gárháborúra vagy éppen az elmúlt időben történt terrortámadásokra gondolunk. Amire talán kevesebben figyelnek, hogy a Közel-Keleten jelenleg is keresztényüldözés zajlik. A világnak tehát szüksége van az irgalmasságára.

Manapság sok ember gondolja azt, hogy „ugyan mit tudok én tenni, hogy a Föld egy jobb (irgalmomban gazdagabb) hely legyen?”. Ezért fogalmazta meg az egyház pontosan, hogy mit is tehetünk azért, hogy az irgalmasságot és a békét szolgáljuk. Ezek az irgalmasság testi és lelki cselekedetei. Ezek olyan tettek, amelyeket mi is meg tudunk tenni, akár az iskola keretei között is. Gondoljunk csak arra, hogy „Az éhezőknek ételt adni”. Ennek szellemében megkínálhatjuk szendvicsszolgálatunkkal osztálytársunkat. Vagy „A bántalmakat békével túrni” mondatot is így alkalmazhatjuk: a tanárok számunkra értehetetlen döntéseinek nem akadunk ki. Ha ezeket a kis dolgokat a saját közösségeinkben megvalósítjuk, akkor ezzel is építhetjük az Isten országát itt a Földön, és közösségeinket is sokkal élhetőbbé, boldogabbá és békésebbé tehetjük.

Nem szabad elmenünk Isten irgalma mellett sem, hiszen a mi irgalmasságunk elsősorban Isten irgalmasságából források, amelyről a Biblia ezt írja „Gyönyörűséges az Isten irgalma az elnyomás idején, mint az eső hozó felhők szárazság idején.” (Sir. 35,26). Szüntelenül bízunk kell az Isten irgalmában. Jézus ezt mondta Fausztina nővérnek: „Azt akarom, hogy a bűnösök félelem nélkül jöjjenek Hozzám. A legnagyobb bűnösöknek különös joguk van Irgalmasságomra. [...] Nem tudom megbüntetni azt, aki Irgalmasságomban bíz.” Tehát akármekkora bűnt is követtünk el, Isten mindig örömmel fogad minket vissza, mint ahogy a tékozló fiú történetében is olvashatjuk.

Tapodi Krisztián—Tóth Zsanett, 12. B

Írók, költők az iskolában (1. rész)

A magyartanári munkaközösség a tavalyi tanévben is meghirdette vers- és novellapályázatát. A versenyre beküldött művek egy vastag dossziét megtöltöttek, amelyet kézzel a kézre adott egymásnak Angyal László, Boldog Zoltán, Keserő György, Tóth Ákos és Zsova Tamás tanár úr. Az alkotásokat mindenki 1-től 10-ig pontozta, így alakult ki a végeredmény.

A legnépszerűbb a „szabadon választott” téma volt, de az „Anya csak egy van” mottóra is számos kiváló írás érkezett. Most az előbbi kategória díjazott alkotásainak szerkesztett változatát közöljük. Az „Anya csak egy van” győztes művei a következők számban olvashatók. Gratulálunk a díjazottaknak, akik név szerint a következők:

1. **Ökrös Cintia (11. B): A könyv élt és élni fog**
2. **Tóth Zsófia (12. B): Csak te**
3. **Papp Bence (12. A): Heinekem a világban**

ÖKRÖS CINTIA: A KÖNYV ÉLT ÉS ÉLNI FOG

Ray Bradbury, a Fahrenheit 451 című regény szerzőjének emlékére

Kedves Naplóm!

Tudom, hogy az elmúlt időben kicsit elhanyagoltalak, köszönhető ez annak, hogy a napjaim szinte percről percre ugyanúgy telnek, mintha egy napon megállt volna az idő.

Ma azonban, az Úr 2178. évének június 30. napján, egy igencsak meglepő dolog történt velem. A mai, újság- és levélmentes világban, ahol már könyvek sem jelennek meg – mint ahogy azt Ray Bradbury megjósolta kétszáz évvel ezelőtt –, csak titokban tudathatom gondolataimat és érzéseimet Veled, kedves Naplóm. Most például azt, hogy a gardróbszekrény rejtekében egy értesítést találtam a postaládámban! Már maga ez az esemény is ritkaság számba megy: LEVELET KAPNI! Szegény fecsképár, akik pár éve költöztek bele, eddig zavartalanul nevelhették fiókáikat, most biztosan infarktust kaptak az ijedtségtől! És itt még a meglepetéseknek nincs vége!

A levél egy közjegyzőtől érkezett, bizonyos Christopher Goldmann úrtól, aki egy végrendelet felolvasására invitált. Ez igencsak meglepett, mivel tudomásom szerint egyetlen rokonom sincs, azaz volt.

2178. július 13.

Ma végre eljött a nagy nap! Elindultam hát szülővárosomból, egy tengerparti, álmos halászfaluból a nagy Fővárosba, Coretownba! Két és fél óras vonatutam során nem láttam mást, csak elhagyott, élettelen mezőket, kopár hegyoldalakat, néhol magasodott csak egy-két elszáradt fenyő. Azt hittem, hogy csak az én városkám olyan álmatag, szürke, szinte élettelen. Meglepetésemre a főváros is ugyanilyen jellegtelen, semmitmondó volt.

A megadott címen egy ősz, hatvanas évei közepén járó, kisé kopottas, szürke öltönyös úr várt rám. Ő volt Goldmann úr, a közjegyző. Az irodája ugyanolyan kopottas és régimódi volt, mint ő maga. Megérkezésem után azonnal szabadkozni kezdett, hogy nagyon sajnálja, de nem tudta hamarabb eljuttatni nekem az értesítést, elég sok időbe telt, mire kinyomozta, hol lakom.

Ekkor a fiókja mélyéről előhúzott egy megsárgult borítékot, melyen kézírással, szép kalligrafikus betűkkel ez állt: „Végakaratom”. A boríték egy levelet és egy újabb megsárgult, pecséttel lezárt borítékot rejtett, melyen ez állt: „Lányomnak”.

Ez az egy szó úgy hatott rám, mint egy elektrosokk! De hisz

nekem vannak szüleim! Azaz, hogy voltak! Az anyám – vagy akit annak hittem – a falu kis vegyesboltját vezette haláláig, az apám pedig a hajógyár mérnöke volt. Egyikük sem hagyta el a falut soha, esetleg a tengerig, ha lesétáltak!

A családjaikról soha semmit sem meséltek, csak mi voltunk egymásnak, mi hárman! Fényképeket sem láttam soha senkiről, még az esküvői képüket sem! Most pedig felbukkan a semmi-ből egy vadidegen, akinek én a lánya vagyok!

Vadul cikáztak a gondolataim, a valóságba az öregúr motyogása rántott vissza: „Én, Holly Power házamat és veled együtt minden ingó és ingatlan vagyonomat lányomra, Ava Powerre hagyom.”

Felocsúdva a megdöbbenésből átvettem a nekem címzett levelet, majd aláírtam az átvételi elismervényt.

A végrendeletből kiderült, hogy a főváros egyik ódon utcájában álló, kétemeletes kis háziköt örökölttem meg. Nem sokat haboztam, ha már itt vagyok – gondoltam –, felkeresem a házat. Kb. tízpercnyi autózás után érkeztem meg egy vörös téglával kirakott,

előtetős házhoz. Szinte beleolvadt a többi ház alkotta sorba, de bent egész más világ tárult elém!

A főúri pompával berendezett szobák a viktoriánus kort idézték: ódon falikarok, süppedős szőnyegek, lepedővel takart karos fotelek, és padlótól plafonig érő könyvespolcok. És mind üresek! Minden egész más volt, mint amit eddig láttam. Mi ugyanis nagyon szerényen éltünk, csak a legszükségesebb használati tárgyakkal és eszközökkel vettük körbe magunkat, bár az egész falat borító televízió mindig is idegen volt számomra. Tényleg most jövök rá, itt nem is volt televízió! Egy darab sem!

Visszalépve a lépcsőházba képek villantak be: egy kislányról, aki a lépcső alatti tárolóban bujkál félelmében. Odaléptem a feljáróhoz, és megnyomtam három deszkát. Ezek engedtek a nyomásnak, és egy könyvekkel teli tárolóban találtam magam. Itt a könyvkupac tetején egy újabb kalligrafikus írású levél feküdt: „Avamnak”. Hirtelen eszembe jutott, hogy a közjegyző által adott levelet még fel sem bontottam, csak minden egyébbel együtt behajítottam a kizáróhelyemre.

Gyorsan kiléptem rejtekemből, majd egy zsebkendővel lesepertem a lépcső egy fokát, és előkaptam a levelet. Feltörtem

TÓTH ZSÓFIA: CSAK TE

Tegnap láttalak a villamoson.
A kinőtt pulóveredben, kezdedben a kilyukasztott jegyveddel,
S csak bámultál ki az ablakon, mint aki éppen most válik valamivé.
Mint aki válik valakivé.

Töprengsz, siránkozol s melletted a magány sem érti,
Miért vagy oly egyedül.
Hisz voltál valaki. Voltál valami.

Néha a gangon rád gondolok. Csak rád, mert másra félek.
A gondtalan emlékek húznak vissza hozzád örökre.
Cigaretta lassan elég, velem mennek álmaim,
S hangtalanul kiáltok neked, és csak neked.
Sosem hallok. Nem is fogod.

Mérges voltam, mert elhagytál.
Mint ahogy egy gyermek a gyerekkorát, vagy
Ahogyan anyukám az apukám.
De te más vagy, én tudom.
És hidd, hogy kereslek majd minden elrejtett
Szóban és mondatban.
Minden decemberben és májusban.
Minden könnyben és bánatban.
Te vagy az.
Aki éltet.

a pecsétet, kihajtogattam a levelet. Ekkor az ölemből hullott egy ezüstös, lúdtoll formájú kítűző. Gyorsan olvasni kezdtem:

„Drága Kislányom! Hordd, hogy mindig én jussak eszedbe! Mama”

Ennyi, semmi több. Ekkor fogtam a másik levelet, és azt is kinyitottam. Abból egy kép esett ki, melyen – meglepetésemre – egy pár mosolygott, közöttük egy kislány. Hisz az orrom olyan, mint a férfié, a mosolyom a fiatal nőé! Tehát ők a szüleim! A levélben pedig ez állt:

„Drága Avam! Tudnod kell, hogy nem telt el nap, sem óra, hogy ne gondoltam volna Rád, mi van veled, hogyan élsz! Úgy gondoltam, biztonságosabb, ha a húgomék nevelnek fel, mint saját gyermeküket! Nem jószántamból mondtam le rólad, mindig is veled akartam lenni, de a sors másként rendelte! A sors azt rendelte nekem, hogy egész életemben KÖNYV legyek! Hidd el, néha azon gondolkodtam, hogy rossz döntést hoztam, de akkor ki mentette volna meg a többi Könyvet!

Gondolom, megtaláltad a régi búvóhelyedet is! Ide rejtettem el a könyveket, amiket eddig a szüleim, valamint a nagy- és dédszüleim rejtettek, és amiket el akartak égetni. A húgom nem merete felvállalni ezt a nagy feladatot, pedig mindig ő olvasott többet! Mi vettük át a helyét és lettünk így Könyvek, Apáddal, vállalva ezzel minden veszélyt.

Remélem megkaptad a leveletemet, benne az ezüst kítűzőt! Ez egy jel: aki ezt viseli, barát. Hordd, és rád találnak a Könyvek!

Ha többet akarsz tudni, menj el a Három Sárkány Hotelbe, de mindenképpen legyen rajtad a lúdtoll! Mama”

Csak ültem és bámultam a kezemben lévő papírra. Furcsa volt belegondolnom, hogy az anyám, pontosabban a nagynéném által mesélt történet, a Fahrenheit 451, tényleg valósággá vált a Könyvekről.

Vadul cikáztak a kérdések a fejemben: Nekem is az a sorsom, mint a szüleimnek? Én is Könyv vagyok, annak kell lennem? Összeszedtem magam, felvettem a kítűzőt, és elindultam.

Magam sem tudtam, merre indulok, valami megmagyarázhatatlan erő vitt egyre tovább és tovább, mígnem kb. félórás séta után megálltam egy ötemeletes ház előtt, melyen ez állt: „Három Sárkány Hotel”. Nem sokat haboztam, nagy levegőt vettem, és beléptem az ajtón. Amint beléptem, szembejött velem egy középkorú hölgy, neki is ugyanolyan kítűzője volt, mint nekem. Régi barátként üdvözölt, majd behívott egy nagy terembe. Itt különböző korú, öltözötű hölgyek és urak ültek körül egy asztal. A szoba végében pedig egy úr állt, kopottas, sűrű öltönyben és csukott szemmel, mély átéléssel szavalt valamit. Ekkor ismertem csak meg: hiszen ez Christopher Goldmann úr, a közjegyző. És a zakója hajtókáján ott csillogott a lúdtoll! Tehát ő is Könyv! Csendben leültem egy székre, és hallgattam az előadását. Utóbb kiderült, ő volt Sir Arthur Conan Doyle A sátn kutyája című műve. Előadása végén odalépett hozzám újra az idős hölgy, könyvként Miss Marple, és a többiekkel együtt régi ismerősként köszöntöttek, és átadtak egy újabb borítékot. De ez már vastagabb és elnyúltebb volt.

A borítékban a levél mellé egy könyv volt csomagolva: „Drága Kincsem! Ez voltam én: Eduard Fiker Éjszaka Arnwaysban című könyve. Ha komolyan gondolod, hogy Könyv leszel, ezt tanul meg, és én tovább élek! Mama – Jenny kisasszony”

A levél végeztével sírva fakadtam. Vigasztalni kezdtek, és elmesélték, hogy apám és anyám azért bukott le, mert feladták addigi életüket. Mindannyian fenntartják a látszatot, élnek mindennapi életüket, de havonta egyszer-kétszer összegyűlnek és felelevenítik Könyv-éjüküket. Itt senki sem tudja a másik valódi nevét, csak az általuk képviselt könyvből választott szereplő nevének hívják egymást.

Elkezdtem olvasni a könyvet, és elhatároztam, hogy folytatom Anyám életét, én leszek Jenny kisasszony. Beteljesítem én is a sorsomat: a Könyv anyám által élt, általam pedig él és élni fog!

PAPP BENCE G.:
HEINEKEM A VILÁGBAN,
AVAGY TÁNC A TRÓPUSOKON
(Érzésvilága egy cölibátust fogadott reformátusról egy bordélyházban)

Karinthy reprezentálta, hogy írtok ti.
Most én fogom megmutatni, hogy írtok én.

Hol az út mellett keresik a nők
Kenyerüket hússal,
Nem jut nekik se tánc, se szerelem,
Csak egy bús dal.

Az anyém lesz e lórkéz,
Mely a többi Szókratesz,
Verbális alkarizma,
Meggőföz és helyre tesz!

Lehengerlő vasutas,
Rubik Ernő kockázat,
„Ha nagy akarsz lenni, fontos,
legyen benned alázat!”

Szürös tekintetű cigányok vesznek körbe,
Az okuk nem más, hogy az orrom igen görbe.
KéslelTett, szenvedéllyel és nappal,
Ma este együtt alszok a pappal!

Megverték, hát megverték.
Kenegetem magam Voltaire emulgéllal.
Taknyos orrgiát nektek!
Fodrásznál sóHAJtok nappal, tanulok éjjel.

A főnököm kerébe tör,
Hogy menjen gördülékenyebben a munka,
A holnap nem az én napom,
Melléült a vécének, felment a pumpa.

Szélmalomharcot vívok szélcsendmezőn,
A póloim nem felsőbb rendűk (nem S),
Írni is elfáradtam, nincs már erőm.
Nem egész jegyet kapok... jöhet feles!

Gyúlik, füstje itt a számban,
Szamba veszem, hogy még hány van.
Büdöst' csak a huzat whisky,
Segít majd a Horvát Pisti!

A cigaretta már nem használ,
A szünet is csak szünet,
Matekdogát erőszakolni
A legdurvább szív tett.

Westbalkáni menekülés,
Szó szerint most rajtam a sor.
Nem maradt belőlem se más,
Csak két tollam és némi por.

Majd a nyereleményjátékon
Kitombola magam!

Elynerem majd üdvösséged,
Bár ez gátlástalan.

Eladósodott eladósor,
A szava is hiteles.
Sok adat itt nekem adatott,
Trópusi táncból jeles.

Nem ütöm meg a főnyereményt,
Mert az családon belüli erőszak.
A megkönnyebbülés is jó érzés,
Attól, hogy erőt szabsz, mégis erős szag.

Éva köntösből ádámcstútkát rágva,
Ránts ki bátorságot, vagy fuss, te gyáva!
Manapság már a graffitit is néprajz,
Kívül csillognak, de belülről szétajz.

Ha a parlamentben bölcsek eszék ülnek,
Kéipitétt egy szép(b)irodalom.
Nem marad Sancho Panzió,
Csak egy kizsigerelt Don malom.

A városom éhes,
De mára jóllakott a jólakott.
A borom is édes,
Rájöttem, mivel kapott, kapott.

Ritmizálás a kocsmában
Rövid-hosszú a következő lépés,
Hogy jambus vagy koszinusz,
Ez itt a nagy kérdés!

Posztómodern szavak,
Véresre hímezve,
Áll-apot meg halad
Bárkinek címeze.

Maximalista vagyok, a tejfölt is kisajtolom.
Téged elhantoltak szerdán, látszik a homlokodon,
A biológusok szövetséggel foglalkoznak,
Az egészségünk sejtfalai miért bomladoznak?

Az udvarlás, bár a helyszín azonos,
Nem kertelés.
Annyi borz jut egy borzalomra, hogy az
Már nem kevés.

A szoba festői végzettség
Jól fest majd a falon,
Bódület ez a sok veszetztség,
Megőrül a malom!

Ananásznagy esküdtszék és esküdt ágy,
Az egészség fele a feleség,
Kihaszalják, nem is ember, csupán tárgy,
Akkor feleség fél egészség?

Keresek egy mezőt, ahol gond egy szál se
Max egy slukk.
Nem lesz több csúnyaszó, se shit se fuck.

Varázoltak nekünk valami szépet

Régen vártuk már mi, magyarok, hogy valami igazán nagy futballsikernek örüljünk. A várakozás tavaly novemberben kezdődött, mikor 44 hosszú esztendő után újra nemzetközi porondon szerepelhetett a nemzeti tizenegy.

A csoportok kisorsolása után még a legelvetemültebb hazai fanatikuskok sem hitték volna, hogy veretlenek leszünk. A válogatottunk végül csoportelsőként kvalifikálta magát a legjobb 16 közé, legyőzve a sógorokat, és ikszelve Izland és Portugália ellen. Minden találkozó más szempontból volt élvezetes és izgalmas.

A nyitó meccset és az utána következőket sokan nézték a SZVSE pályán, ahol óriás kivétel előtt szurkolhatott 700-800 ember. Az első gólnál felrobbant a lelátó, mindenki egymás nyakában volt, a második gólnál sem volt ez máshogy. De ami a legszebb volt, hogy a meccs után alig bírtuk felfogni, hogy a focivalogatottunk jobb volt Ausztriánál.

Hangos volt a város a gyorsan felkapott Az éjjel soha nem érhet véget című nótától, ami teljesen igaz volt arra két hétre, amely idő alatt Franciaországban vitézkedtek a srácok.

Az országból nemzet lett, végre nem azért mentek az emberek az utcára, hogy a nemtetszésüket fejezzék ki bármi ellen is, hanem azért, hogy ünnepeljenek valamit. Ez nagyon régóta hiányzott már. Hirtelen mindenki megszerette a focit, aki előtte szidta.

Ami mindenki arcára mosolyt csalt, hogy a legfiatalabb generáció már nem Messi vagy Cristiano Ronaldo szeretne lenni, hanem Dzsudzsiák vagy Gera. Már nem egy külföldi sztár csapat mezét veszik fel a délutáni focihoz, hanem a vörös válogatott dresszt.

HAJDÚ B. ISTVÁN - ÉBRESZTŐ
(Bocsánat József Attila)

Kinyitja kék szemét az ég,
Zajongott sok személy, könny, gáz,
De hiába morgott a bukaresti nép,
Nem aludt el szépen kis Balázs.

Ébren volt, így láthatott számtalan csodát,
Világot, hol Darth Vader nem bántja aprócska Yodát,
Pali volt, ki megmutatta a helyes irányt,
Storck-on ragadta Dzsudzsiát, a királyt.

Debrecen, Eindhoven, aztán meg Anzsi,
Féltünk, hogy Balásznak immáron anyyi,
De feltámadt, és játéka nem volt vörös posztó,
Hát így lett Osló, Hajdúszoboszló!

A védőket ülteti megint a hintába,
Rá sem néz most már a Zimány Lindára,
Nem mondom, álmában csönget egy picit,
Hisz összetört szíveket, s pár Lamborghinit.

A horvátok sem fogták fel tavasszal elsőre,
Hogy beveri bárhonnan, belsővel a felsőbe,
Úgy kell ő nekünk, mint fagyinak a nyalás,
Hagyd József Attilát, ne aludj Balázs!

Ott vagyunk az EB-n, ez nem csupán vízió,
Élőben közvetít a magyar televízió.
(Pontosabban az M4 sport, június 10-e és július 10-e
között minden mérkőzést közvetít, csak erre nem volt rím)
Dzsudzsiára ébredünk és vele fekszünk,
Cristiano Ronaldo nem lehet a vesztünk!

Meggypiros mezét már ott látom Bordeaux-ban,
Alaba zokog, ott hátul a mosdóban,
A bal láb megrendül, éled a remény,
Csak pofára ne essünk, mint a zsíros kenyér.

De nem csak a pályán kívüli eseményekre kellett figyelni, hiszen a vikingek elleni kibrusztolt döntetlent győzelemként éltük meg. Az EB talán legizgalmasabb meccsét vívtuk a szintén kiscsapat Izland ellen, és végül a kamutizenegyesel sem lehetett legyőzni minket. A záró meccs előtt mindenki tartott az eddig nyeretlen portugáloktól, nehogy a CR7-nek most jöjjön össze minden. Nos, ez igaz lett, de nekünk szinte minden összejött. Ha a 3-3-mal végződő meccs 86. percében Elek Ákos egy beadás után nem a kapufát találja el, akkor az ellenfelünk kiesett volna, és más győztese van az EB-nek. De a sportban nincsen „ha”-val kezdődő mondat.

Az egyenes kieséses szakaszban a belgák átgázoltak az elfáradt magyar válogatottan, és 4-0-val mentek tovább, így számunkra szomorú véget ért a kontinensviadal. De ha a teljes tornát nézzük, akkor kijelenthetjük, hogy újra felkerültünk az európai focitérképre. Reméljük, hogy az utazás nem ért véget Franciaországban, hanem továbbrepülhetünk a szerelem szárnyán egészen Oroszországig, ahol 2018-ban rendeznek világbajnokságot.

Boga Szabolcs, 12. A

A FOCI EB ARANYKÖPÉSEI

„A hazai csapat előbb hazaér, mint az általuk küldött képeslap...”
„A férfissággal is történtek dolgok, legalábbis kísérletek.”

„A lövés 72 cm-rel ment melé, usque...”
„Ott a folsó pipában ritkán áll védő...”
„Eddig 2000 gólt lőtt pályafutása során. Valószínűleg ebben benne vannak az úttö-

rótáborban szerettek is.”
„Jön a kapus... egy érdekes ember: 3 gyereke van és 5 kutyája”
„Azzal a testrésszel is le lehet venni a labdát, csak éppen nem esik jól...”

„A védő csak közelről nézi, mintha jegye lenne...”
„A középpályás nem olyan öreg, mint amilyennek látszik, csak megfogyatkozott a haja, a maradék pedig megöszült...”

„Cannavaro lovagolja meg Berget, de szabályosan, a francia lovas iskola előírásai szerint!”

Dékány Zoltán gyűjtése

Cserőröpi 2016

A cserkészek strandröplabda-bajnoksága

Az idei évben augusztus 28-án rendezték az Országos Strandröplabda Bajnokságot. A program a Szegei Piarista Gimnázium udvarán bonyolódott le kalózos keretmesébe bújtatva. A rendezvényre 4 fős csapatokban lehetett nevezni, de a magányos tengerészek is bandára találtak – ha máshol nem, a helyszínen.

A napot egy reggeli bemelegítő torna indította. A zene és a jókedvű társaság láttán még a vén tengeri medvék is megmozgatták rozsdás kampókezeiket s a lassan szuvasodni készülő falábaikat. Ezek után kezdődtek a mérkőzések. Szigorú bírók kezei közt még a mogorva hajóablók sem mertek csaláshoz folyamodni.

A csaták közt lehetőség volt kalózfotó készítésére is, de a tájfutó-expedíciók sem voltak tétlenségre ítélve.

Kora délután megkezdődött a vizes program, ahol a bandák összemérhették tudásukat vízikarabély-forgatásában, valamint bombavetőlepedő kezelésében való jártasságukat. A sorverseny sem maradhatott ki a keretből, melynek során a csapatok mindent megtettek annak érdekében, hogy a korszokból minél

kevesebb igazgyöngy hulljon a földre, s az nyert, ki a legkevesebbet hullajtotta el.

A gyönyörű kocsáros lányok mindent elkövettek a tengeri rablók éhségének s szomjúságának elkerülése érdekében, ugyanis ínycsiklandó étkekkel és finom koktélokkal várták az arra tévedő hölgyeket, legényeket.

A Nap már nyugvóban volt, mikor a csaták helyezetteit kihirdették. Kik elérték valamit, nem kerülhettek el a jutalmat – csoki, gumicukor –, melyet később jó szívvel osztogattak a dobogóról lemaradó matrózok között is. Ezek megtörténte után mindenki derült mosoly tarkította arccal ottthonába.

A szervezésért külön köszönet Velkey Rékának, Velkey Nórinak, Vilmos Rékának és az 1507. számú Árpád-házi Szent Margit cserkészcsapat lelkes segítőinek.

Jövőre is sok-sok szeretettel várjuk a jelentkezőket az egész országból, határon innen, s túlról!

Szeged, András 11. A

Igazi atléták

Diallo Alina (10. C) és Papp Ákos (10.C) sok eredményes verseny után újabb nemzetközi sikerrel büszkélkedhetnek. A 2016-os FISEC Nyári Világjátékokon (Franciaország, 2016. július 8-14.) mindketten elindultak, és jó eredményekkel tértek haza. Őket kérdeztük élményeiről.

Pontosan hol rendezték a versenyt?

Franciaországban, azon belül is Beauvais-ban, egy Párizstól 50 km-re lévő kisvárosban.

Mit is jelent a FISEC?

A FISEC azt jelenti, hogy Katolikus Iskolák Nemzetközi Sportszövetsége. Az általuk szervezett sportversenyen vettünk részt, ahol 15 országból közel 800 sportoló versenyzett 8 (atlétika, kosár-, kézi-, vízilabda, tenisz, futsal, labdarúgás, úszás) sportágban. Nemcsak európai országok iskoláiból jöttek versenyzők, hanem Egyiptomból,

Palesztinából és Brazíliából is.

Milyen eredményt értetek el?

Alina: Gerelyhajításban 3. helyezést értem el.

Ákos: Én pedig 100 m-en 15., 200 m-en pedig 13. helyezést lettem.

Milyen kategóriában indultatok?

Ezen a versenyen 3 korosztály indult egyben. Az 1999-ben, a 2000-ban és a 2001-ben születettek.

Milyen élményekben volt részetek a verseny ideje alatt?

Rengeteg remek program

volt ezen az egy héten. Volt egy nyitó- és egy záróünnepség, mise és párizsi városnézés. Ez utóbbi keretein belül különböző nemzetiségű sportolókat osztottak egy csoportba, és az angolul írt feladatokat együtt megoldva kellett a város nevezetességeit megtalálnunk. Beauvais is gyönyörű város, többször megnéztük katedrálisát és történelmi épületeit.

Vannak-e példaképeitek? Mi motivál titeket a sport terén?

Alina: Nekem a legnagyobb példaképeim a sportágban Jessica Ennis-Hill és Shelly-Ann

Fraser-Price. Az, hogy látom, miket érnek el, elég motiváció nekem.

Mi a következő cél?

Alina: Most a diákolimpián való jó szereplés a cél számomra.

Ákos: 100-on és 200-on egy új egyéni rekord a célom.

Ördögh Szonja, 10. C

RÖVIDEN

2016.szeptember 23.-án rendezte meg iskolánk hagyományává vált VIII. Nyílt Atlétika versenyt, a Csongrád megyei általános iskolák és egyesületek részvételével. Közel 200 induló garantálta a jó hangulatot, izgalmas küzdelmeket és sok tanuló örülhetett szép, egyéni eredménynek.

Berei Béla 9. C osztályos tanulónk, 2016.szeptember 18-án indult a WTF olimpiai taekwondó őszi versenysorozat első versenyn, a G1-es besorolású Lengyel Open-en Varsóban, ahol 271 csapat 845 versenyzője mérte össze tudását. Béla súlycsoportjában, az ifjúsági -63 kilóban, három nyert meccsel, megszerezte a bronzérmét.

Szeptember 21. és 23. között rendezték Szegeden az Olimpiai Reménységek Versenyt kajak-kenuban (ORV). Iskolánk két diákja is remekül szerepelt: Molnár Lajos 11. C – 5. hely K-4 200m, 8. hely K-1 500m. Molnár Csenge 9. C – 1. hely NC 1 1000m, 2. hely NC 1 500m, 4. hely NC 1 200m.

SZEGEDI PIARISTÁK

NYÍLT NAP

2016. NOVEMBER 15. 16.30

2017. FEBRUÁR 2. 17.00

Választható képzéseink

HATÉVFOLYAMOS,

- ✓ természettudományos orientációjú képzés

NÉGYÉVFOLYAMOS,

- ✓ emelt óraszámú nyelvi képzés
- ✓ sport-tehetség gondozó képzés
- ✓ általános képzés

MŰVÉSZETI ISKOLA

KOLLÉGIUM

DUGONICS ANDRÁS PIARISTA GIMNÁZIUM

6724 Szeged, Bálint Sándor u. 14., 62/549-090, titkarsag@szepi.hu, www.szepi.hu

k é p e s l a p

